

Compassion. (Chamber 1)

Angels must be confused by war.
Both sides praying for protection,
yet someone always gets hurt.
Someone dies.
Someone cries so deep
they lose their watery state.

Angels must be confused by war.
Who can they help?
Who can they clarify?
Whose mercy do they cast to the merciless?
No modest scream can be heard.
No stainless pain can be felt.
All is clear to angels
except in war.

When I awoke to this truth
it was from a dream I had last night.
I saw two angels conversing in a field
of children's spirits rising like silver smoke.
The angels were fighting among themselves
about which side was right
and which was wrong.
Who started the conflict?

Suddenly, the angels stilled themselves
like a stalled pendulum,
and they shed their compassion
to the rising smoke
of souls who bore the watermark of war.
They turned to me with those eyes
from God's library,
and all the pieces fallen
were raised in unison,
coupled like the breath
of flames in a holy furnace.

Nothing in war comes to destruction,
but the illusion of separateness.
I heard this spoken so clearly I could only
write it down like a forged signature.
I remember the compassion,
mountainous, proportioned for the universe.
I think a tiny fleck still sticks to me
like gossamer threads
from a spider's web.

And now, when I think of war,
I flick these threads to all the universe
hoping they stick on others as they did me.
Knitting angels and animals
to the filamental grace of compassion.
The reticulum of our skyward home.

Soucít

Andělé musí být válkou zmateni.
Obě strany prosí o ochranu
a přesto jsou tu ranění.
Někteří umírají.
Někteří tak usedavě pláčí,
že až slz se jim nedostává.

Andělé musí být válkou zmateni.
Komu pomoci?
Koho ospravedlnit?
Čím milosrdenstvím obdařit nemilosrdné?
Nejsou slyšet výkřiky počestných.
Není cítit bolest bez poskvrny.
Andělům je jasné vše,
pokud není války.

Když jsem procitl v této pravdě,
bylo to po snu, jenž se mi včera zdál.
Viděl jsem jak v poli dva andělé hovoří
o dětských duších vznášejících se jak stříbrný dým.
Ti andělé se spolu přeli
na čí straně je pravda
a na čí jenom omyl dlí
Kdopak tu hádku započal?

Znenadání se andělé zklidnili
jako kyvadlo ustrnulých hodin
a jejich soucít se obrátil
k vzlínajícímu mraku dýmu
duší nesoucích vodoznak války.
Obrátili ke mně svoje zraky
s očima z Boží knihovny
a všichni ti co padli
se pozvedli v unisonu
sjednocení jako plamenné jazyky
ohně planoucího v posvátném ohništi.

Válka nezničí nic jiného
než iluzi oddělení.
Slyšel jsem to tak jasně, že mi nezbylo než opsat ta
slova jako bych padělal podpis.
Pamatuji si jejich soucít,
mohutný s vesmírným rozsahem.
Myslím, že malý kousek stále přežívá i ve mně jako
tenoučká vlákna
jemné pavučiny.

A nyní, když pomyslím na válku,
vrhám ty nitky vzhůru do vesmíru
v naději, že ulpí na ostatních stejně jako na mně.
Vplétám anděly a zvířata
do pavučiny šlechtnosti soucítu.
Předíva našeho k nebi mířícího domu.

Listening. (Chamber 1)

I am listening for a sound beyond sound
that stalks the nightland of my dreams,
entering rooms of fossil-light
so ancient they are swarmed by truth.

I am listening for a sound beyond us
that travels the spine's
invisible ladder to the orphic library.
Where rebel books revel in the unremitting light.
Printed in gray, tiny words with quicksand depth
embroidered with such care they
render spirit a ghost, and God,
a telescope turned backwards upon itself
dreaming us awake.

Never-blooming thoughts surround me
like a regatta of crewless ships.
I listen leopard-like,
canting off the quarantine of bodies
sickened by the monsoon of still hearts.
There is certain magic
in the heartbeat which crowds the sound I seek,
but it is still underneath the beating I wish to go.
Underneath the sound of all things
huddled against the tracking dishes
that turn their heads to the sound of stars.

I am listening for a sound unwound,
so vacant it stares straight with the purity to peer
into the black madness of time
sowing visions that oscillate in our wombs
bearing radiant forms as the substrate of our form.

When I look to the compass needle
I see a blade of humility
bent to a force waylaid like wild rain
channeled in sewer pipes.
Running underground
in concrete canals that quiver,
laughing up at us as though we were lost
in the sky-world with no channel for our ride.

I am listening for a sound
in your voice,
past the scrub terrain of your door
where my ear is listening on the other side.
Beneath your heart where words go awkward
and light consumes the delicate construction of mingled
lives.
I can only listen for the sound I know is there,
glittering in that unpronounceable, stateless state
quarried of limbs so innocent
they mend the flesh of hearts.

Naslouchání

Snažím se zachytit zvuky zpoza zvuků,
jež kráčí noční krajinou mých snů,
vchází do místností se zkameněným světlem
tak starých, že v nich hnízdí pravda.

Snažím se zachytit zvuky zpoza nás,
které se ubírají vzhůru míchou
tou neviditelnou stezkou do mystické knihovny.
Kde se vzpurné knihy těší nekonečnému světlu.
Poseté šedivými slůvky hloubky tekutých písků
stvořenými s takovou péčí,
že vyjadřují duši, ducha a Boha,
teleskop sám na sebe sobě zacílený
nás snících za bděla.

Obklopují mě nikdy nevykvetlé myšlenky
jako regata opuštěných lodí.
Naslouchám s bdělostí leoparda
otupuji karanténu těl
ochotných za monzunu znehynělých srdcí.
Je jisté kouzlo
v tlukotu srdce jenž zaplavuje zvuk co hledám,
ale stále je méně než zvuk za kterým bych chtěl jít.
Méně než zvuk všech věcí
vržených proti sledovacím parabolám,
jež obracejí své hlavy ke zvuku hvězd.

Snažím se zachytit zvuk nespoutaný,
tak volný, že hledí zpřímá s čistotou
nahližející do černé posedlosti času,
která seje vize chvějící se v našem lůně
a nesou zářící formy jako substrát naší vlastní.

Když pohlédnu na střelku kompasu
vidím ostří pokory
natočené k síle číhající jako průtrž mračen,
svedené do odpadových potrubí.
Zurčí podzemím
chvějícími se šachtami z betonu
a vzhůru se nám vysmívá jako bychom byli ztraceni
ve světě hvězdné klenby, kde na nás cesty nezbylo.

Snažím se zachytit zvuk
v tvém hlase,
zpoza tvého sklizeného předdveří
kde z druhé strany mé ucho naslouchá.
Pod tvým srdcem kde se slova matou
a světlo pohlcuje jemnou spěd'
promíchaných životů.
Mohu hledat jen zvuk, o němž vím, že je
zářící ve formě bez tvaru, již nelze vyslovit,
zbavený údů tak nevinných
že umí spravit srdce sval.

The Language of Innocence. (Chamber 2)

When a river is frozen,
underneath remains a current.
When the sky is absent of color
beneath the globe another world comes to light.
When my heart is alone
somewhere another heart beats my name
in code that only paradise can hear.

Is my heart deaf
or is there no one
who can speak the language of innocence?
Innocence, when words
suffer meaning and gallop away in its presence.
I have seen it.
Felt it.
I have loosened its secrets in the blushing skin
when upturned eyes witness its home
and never turn away.
And never turn away.

There is this world
of slumbering hearts and hollow love,
but it cannot carry me to daylight.
My craving is so different
and it can never be turned away.

Jazyk Nevinnosti

Řeku když led pokryje
proud tam pod ním dál se valí.
Obloha když barvy ztratí
zpod zeměkoule jiný svět do světla se rodí.
Srdce mé když osaměje
jiné srdce kdesi moje jméno vytukává
kódem jen v ráji slyšitelným.

Je mé srdce hluché
nebo není nikoho
kdo znal by jazyk nevinnosti?
Nevinnosti, před níž slova
význam ztrácejí a pryč prchají.
Viděl jsem ji.
Cítil jsem ji.
Odkryl jsem tajemství její v ruměnci tváře
když oči vzhlednuví o domově jejím svědčí
a pohled svůj nikdy už neodvrátí.
a pohled svůj nikdy už neodvrátí.

Znám ten svět
dřímajících srdcí a pusté lásky
po té cestě však svítání mé nepřichází
Má touha tolik je jiná
A tu nikdo nikdy už neodvrátí

Tempress Vision. (Chamber 2)

A temptress vision has encircled me like a
willful shadow of a slumbering dream.
Is it the powerful light of purpose?
If I squint with all my strength I may see it.
Always must it be inside of me
like a pilot fish inseparable from its host.
It fearlessly drinks my essence.
Such a bitter taste I muse.
Spit it out upon your table of perfection.
Compare this grain of sand with your galaxy.
This spire of sorrow with your deepest eye.
If my callous mind can see you,
there are no interventions.
No pathway away.
Convergence.

I am a lock-picker.
A tunnel-digger.
A fence-cutter of the wicked watchers.
A traveler that has sought
the mystery that alludes all but the outlaws.
The wild-eyed, unrelenting fools of purpose
that remain outside the laboratory of wingless flight.

You are the eternal Watcher
who lives behind the veil of form and comprehension,
drawing forth the wisdom of time
from the well of planets.
You cast your spell and entrain all that I am.
Am I just a fragment of your world?
A memory hidden by time?
A finger of your hand driven by a mind
unfamiliar with skin.
Touch yourself and you sense me.
Visions wild with love.
Splendor that beckons like a secret whisper of gladness
spread on the winds by an infinite voice.
The sound of all things unified.
I am part of that voice.
Part of that sound.
Part of that secret whisper of gladness.

This limitation must end in lucid flesh.
The dream of sparks ascending
quicken the cast of hope.
Avoid the brand of passivity
the signs complain.
Shun manipulation before you are stained.
Spurn all formula and write new equations
in the language of sand.

Heed no other,
nor listen to the seduction of holy symbols
standing before the windows of truth.
Define from a foreign tongue.

These are the battered keys
that have led me to unlocked doors.
Doors that collapse at a mere breath
and behind which

Svůdná vize

Svůdná vize mne obemkla
jak tvrdošijný stín dřímajícího snu.
Je to ono mocné světlo příčiny?
Zapátrám-li ze všech sil, snad jej zahlédnu.
Stále je tam, v mém nitru,
jak rybka lodivod nikdy neopouštějící svého hostitele
Beze strachu pije z mé podstaty.
Jak hořká chuť, mne napadá.
Tak ven s tím na tvůj dokonalý stůl.
Srovnej to zrnko písku s tvou galaxií.
Ten osten smutku s hloubkou tvých očí.
Jestli má okoralá mysl dokáže tě spatřit,
už nebudou žádné vpády.
Žádná cesta jinam.
Sbližování.

Jsem ten, kdo paklíčem zámky otvírá,
tunely hloubí,
živé ploty stříhá, přes než zrakem hříšným slídí.
Poutník, jenž pátral po tajemství
otevřít se všem jen ne vydědencům.
Těm sveřepým bláhovcům divokých očí
co před branami laboratoře letů bez křídel zůstávají.

Jsi věčný pozorovatel,
žijící za oponou tvarů a chápání,
sající moudrost času
ze studnice planet.
Jsi kouzelníkem a příčinou všeho, co jsem.
Jsem snad jen zlomkem tvého světa?
Vzpomínkou co ukryl čas?
Prstem tvé ruky ovládané myslí,
co vlastní kůži nepoznala.
Dotkni se jí a ucítíš mne.
Vize láskou divoké.
Nádhera vábíci jak tajný šepot blaženosti
co nekonečný hlas s větry rozsévá.
Zvuk věcí všech v jednotě spojený.
Jsem součástí toho hlasu.
Součástí toho zvuku.
Součástí toho tajného šepotu blaženosti.

Ta hranice jistě konec má ve světle jasném.
Sen jisker vzlétajících,
co nadějí podobu tvarují.
Jen vyhni se známkám netečnosti
o níž znamení žalují.
Zabraň zásahům dřív než budeš zneuctěn.
Zavrhní všechny vzorce a napiš nové rovnice
v jazyce odvahy.

Nedbej nikoho
a nedopusť ať symboly svaté v omyl tě uvedou
stojíce před okny pravdy.
Vyjdi z jiné, cizí řeči.

To jsou ty stářím sešlé klíče
co vedly mne k dveřím nezamčeným.
Dveřím, které pouhým dechem se zavírají
a za kterými

lay more pieces to collect for the Holy Menagerie.
The never-ending puzzle.

All the stars in the sky
recall the purpose of your hallowed light.
Burn a hole through the layers.
Peel all the mockery away.
Enjoin the powers
to answer this call:
Bring the luminous vision
hidden behind the whirling particles
of the Mapmaker.
Let it enter me
like a shaft of light that enters a cave's deepest measure.
Ancient fires still burn in these depths.
Who tends them?
What eyes are watching?
Waiting.
Waiting for time's flower to bloom.
To submerge in the relentless subtlety
that moves beyond my reach
with a jaguar's stealth.
To dream of elder ways
that leap over time
and leave behind the puzzle of our making.

O' temptress vision
you steal my hunger for human light.
If there is anything left to hollow
let it be me.
If there is anything left to cage
let it run free.
If there is anything left to dream
let it be our union.

další kousky nalezněš Svaté Menažerie.
Nekonečné skládanky.

Všechny hvězdy na nebi
pamatují si příčinu tvého světla posvátného.
Propal otvor vrstvami.
Strhni všechny kulisy.
Přikaz silám
ať vyslyší to volání:
Přinést vizi průzračnou
skrytou za rotujícími částicemi
Mapotvůrce.
Nechť do mne vstoupí
jak paprsek světla jenž vstupuje do nejzazších koutů
jeskyně.
Dávné ohně ještě planou v těch hlubinách.
Kdo střeží je?
Čí oči nad nimi bdí?
A čekají.
Čekají až květ času se rozvíje.
Aby vnořily se do neutuchající jemnosti
jež uniká mimo můj dosah
kradmo jak šelma.
Aby snily o dávných stezkách,
co nad časy se klenou
za sebou nechávají hádanku našeho stvoření.

Ó, svůdná vize,
tys' připravila mne o hlad po lidském světle.
Zbývá-li co k prohloubení
necht' tím jsem já.
Zbývá-li co k uvěznění
necht' svobodu získá.
Zbývá-li co ke snění
necht' je to naše spojení.

Bandages of the Beast. (Chamber 3)

There were many random omens.
Sending olive branches with thorns was
only one of your repertoire.
You offered me a book
where all the answers lay encoded in
some strange dialect.
Symbols undulating like serpents restless for food.

If I was windborne as a lambent seed you
would still the air
and I would fall into the thicket.
If I yearned for sweet water
you would pass me the bitter cup.
If I was an injured fawn you would flush me
from the cloister, corner me against cold stone,
and admire my fear.

Everywhere I steer I seek the one look of love;
yet love humbles itself like a mannequin
changing its clothes to accommodate the dressmaker.
Underneath there are bandages of the beast.
Underneath there is the tourniquet of deliverance.
But beneath the shell there is emptiness, so defiant
it is clothed in finery that neither
dressmaker nor beast can touch.

You have mistaken my search as my soul.
Raking through it for clumps of wisdom,
you have found only what I have lost to you.
Held like rootless dreams
I will vanish in your touch.

If you pass your rake over this emptiness
you will feel clumps of my spirit.
You will find me like tiny pieces of mirror broken
apart yet still collected in one spot.
Still staring ever skyward.
Still reflecting one mosaic image.
Still the accompanist of myself.

Obvazy zvířete

Bylo tu mnoho náhodných znamení.
Posílat trnité olivové snítky patřilo k vašim
zvykům.
Poslali jste mi knihu
se zašifrovanými odkazy -
zvláštní dialekt.
Znaky vzpínající se jako hladoví hadi.

Kdybych se vznášel s větrem jako blýskané sémě
znehynbni byste vzduch
a zapletl bych se do houštin.
Kdybych toužil po vodě neslané
podali byste mi kalich hořkosti.
Kdybych byl zraněným kolouchem vyhnali byste mě
z kláštera přitiskli ke chladnému kameni
a obdivovali moji bázeň.

Kamkoli se pohnu, hledám pohled lásky;
a přesto miluji své niterné já jako panna krejčovská
co převléká své šaty ve snaze vyhovět svému stvořiteli.
Kdesi v hloubi jsou obvazy zvířete.
Kdesi v hloubi je omezení výroku zpovědi sebe.
Ale pod skořápkou je prázdnota, tak vzdorná
že oděná jest v hávu, jehož
ani krejčí ni zvíře dotknouti se schopno není.

Nepochopili jste mé hledání i moji duši.
Při přehrabování chuchvalcem mé moudrosti,
našli jste jen co to jsem vám zanechal.
Stejně jako sny bez kořenů
rozplynu se vašim dotykem.

Jestli se prohrabete touto prázdnotou
ucítíte shloučení mého ducha.
Uzřete mě jako drobné kousky rozbitého zrcadla
roztrošeného ale věčně vcelku.
Stále vzhlízejícího vzhůru.
Stále odrážejícího tvář skládanky.
Stále souputníka mého já.

Half Mine. (Chamber 3)

When I see your face I know you are half mine
separated by the utmost care to remember all of you.
When I undress my body I see that I am half yours
blurred by sudden flight that leaves
the eye wondering what angels carved in their hearts
to remind them so vividly of their home.

When I see your beauty I know you are half mine
never to be held in a polished mirror
knowing the faithful hunger of our soul.
When I watch your eyes I know they are half mine
tracing a trajectory where sensual virtue is the very spine
of us.

When I hold your hand I know it is half mine
wintered in kinship, it circles tenderness
beneath the moon and well of water when the feast is done.
When I kiss your lips I know they are half mine
sent by God's genealogy to uncover us
in the delicious cauldron of our united breath.

When I hear you cry I know your loneliness is half mine
so deep the interior that we are lost outside
yearning to give ourselves away
like a promise made before the asking.
And when I look to your past I know it is half mine
running to the choke cherry trees
invisible to the entire universe we found ourselves
laughing in sudden flight
eyeing the carved initials in our hearts.
Sparing the trees.

Způli má

Když vidím tvoji tvář vím, že jsi způli má
oddělená nejvyšší snahou zapamatovat si vše své.
Když vysvléknu své tělo vidím, že jsem způli tvůj
rozostřený náhlým letem jenž zanechává
oko v údivu nad tím, co si andělé vyřezali do srdcí
jako živou připomínku svého domova.

Když vidím tvoji krásu, vím, že jsi způli má
nezachytitelná vyleštěným zrcadlem
které zná věrný hlad naší duše.
Když pohlédnu do tvých očí, vím, že jsou způli mé
a sledují trajektorii kde smyslná síla tvoří naši samotnou
páteř.
Když uchopím tvou ruku, vím, že je napůl má
přezimující ve spřízněnosti, obíhá něhu
pod měsícem a studní s vodou když hostina je dokončena.
Když políbím tvé rty, vím, že jsou napůl mé
seslané Božím rodopisem, aby nás odkryly
v nádherném kotli našeho spojeného dechu.

Když slyším tvůj nářek, vím, že je způli můj
tak hluboko uvnitř že se ocitáme zvenčí
a toužíme se sami sebe vzdát
jako slib daný před požádáním.
A když pohlédnu do tvé minulosti, vím, že je způli má
běžící ke svírajícím třešním
neviditelná celému všehomíru a my se ocitli prostřed
smíchu v náhlém vzletu
zkoumajíce vyřezané iniciály v našich srdcích.
Stromy jsme ušetřili.

Missing. (Chamber 4)

Facing another evening without you
I am torn from myself
in movements of clouds,
movements of earth spinning
like the sure movement of lava as it rolls to sea.
Yet when I arrive
you are still gone from me
23 footsteps away;
a cluster of punishment.
A bouquet of the abyss.

When I look to the east I think of you
softly waiting for the vines to abdicate
their portion of your heart.
So you can be chiseled out of the matrix
with smooth hammer strokes
from my hands.
Freed of the coal, the black rot
of untouched shoulders,
you can open your eyes again
flashing the iridescent animals,
valiant vibrations of your rich spirit.

Centerpiece of my table
I stare at you in candlelight,
the windows behind, black in their immensity,
only enlarge you.
Making you more of what I miss.
The procession of prophecies
has entered me again
casting doubt in my mind like rain
on dead leaves.

I go among your body
to feel the presence of your heart beating
something golden spun from another world.
You cannot feel me.
I am invisible in all ways to you, but one.
A reflection in the mirror.
Beneath your eyes
you see me dancing away the body.
Dancing away the mind.
Dancing away the incarnations
of my absence.

Nepřítomná

Tváří v tvář dalšímu večeru bez tebe
Jsem sám od sebe odtržen
v pohybech unášených mraků,
pohybech rotující země
jistých jako posun lávy valící se do moře.
A i když přijedu
jsi ode mne odloučená
o celých 23 kroků;
hrozen potrestání.
Kytice propastí.

Když pohlédnu k východu, myslím na tebe
pokorně čekající, až šlahouny se vzdají
své porce tvého srdce.
Bys mohla být vykutána z formy
něžnými poklepy kladiv
z mých rukou.
Osvobozená od uhlí, té černé práchniviny
nedotčených ramen,
můžeš opět otevřít své oči
vysílajíc svá měňavá zvířátka
chrabrě záchvěvy tvého bohatého ducha.

Jsi ozdoba mého stolu
hledím na tě ve světle svíc,
okna v pozadí, černá svou nesmírností
tě jenom umocňují.
Dávají ti víc všeho co mi chybí.
Průvod prorocství
mě opět prostoupil
vrhaje v mé mysli pochybnosti jako déšť
padající na mrtvé listy.

Procházím tvým tělem
abych cítil blízkost tvého tlukoucího srdce
čehosi zlatého upředěného z jiných světů.
Nemůžeš mě cítit.
Až na jeden jsem pro tě všemi způsoby neviditelný.
A to je odraz v zrcadle.
Pod svýma očima
vidíš jak tancem zbavuji se těla.
Jak tancem zbavuji se mysli.
Jak tancem zbavuji se ztělesnění
své nepřítomnosti.

One Day. (Chamber 4)

One day,
out of this fleshy cocoon
I will rise like a golden bird of silent wing
graceful as the smoke of a fallen flame.
I will dream no more of places
hidden--secreted away in heaven's cleft
where the foot leaves no print.

One day,
I will walk in gardens holding hands
with my creation and creator.
We will touch one another
like lovers torn by death
to say goodbye.
We will lay in one another's arms
until we awaken as one
invisible to the other.

One day,
I will isolate the part of me
that is always present.
I will dance with it
like moonlight on water.
I will hold it to myself in a longful embrace
that beats perfection
in the hymn of the Songkeeper.

One day
when I curl away inside myself
I will dream of you
this flesh-covered-bone of animal.
I will yearn to know your life again.
I will reach out to you
as you now reach out to me.
Such magic!
Glory to covet the unknown!
That which is
is always reaching for the self
that cheats appearances.
Who dreams itself awake and asleep.
Who knows both sides of the canvas
are painted, awaiting the other
to meld anew.

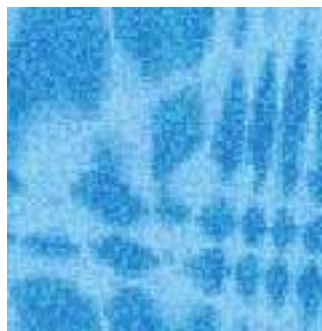
Jednoho dne

Jednoho dne,
jsa zbaven zámotku svého těla
vzlétnu jako tichokřídly zlatý pták
důstojný jako dým uvadajícího plamene.
Již nebudu snít o místech
skrytých kdesi potají ve štěrbinách nebes
kde nohy nezanechají stop.

Jednoho dne,
se budu procházet zahradami ruku v ruce
se svým stvořením i tvůrcem.
Navzájem se dotkneme
jak smrtí odtržení milenci
co dávají si sbohem.
Budeme si ležet v náručí
dokud se nevzbudíme jako jeden
navzájem si neviditelní.

Jednoho dne,
oddělím tu část mého já,
která je tu stále.
Budu s ní tančit
jak měsíční světlo na hladině.
Přitisknu ji k sobě v toužebném objetí,
které překoná i dokonalost
chvalozpěvu Pána písní.

Jednoho dne,
až se sám v sobě odvinu
budu snít o tobě
tvorovi z kostí obalených masem.
Budu toužit, abych opět znal tvůj život.
Vztáhnu k tobě ruce
tak jako ty teď vztahuješ je ke mně.
Jaké to kouzlo!
Nádhera poznání nepoznaného!
Toho, co stále
vztahuje ruce k sobě
co podvádí vzezření.
Toho, co prosní se k probuzení a k spánku.
Toho, co ví že plátno má na obou stranách
obraz, který čeká až ten druhý
se znovu propojí.

Another. (Chamber 5)

One skin may hide another,
I remember this from a poem when I
launched a fire across a field of deadness.
At least, to me, it seemed dead.
I felt like a liberator of life force
renewing the blistered and dying grasses.
Actually, more weeds than grass,
but nonetheless, the flora had flat-lined.
I peeled back skin with holy flame
and brought everything to black again
as though I called the night to descend.
From blackness will arise a new skin
cresting green architecture from a fertile void.

As the flames spread their inviolable enchantment
I saw your face spreading across my mind.
Remember the fire we held?
I hoped it would unfurl a new skin
for us as well.
I still hold this hope.
Forever it will roam inside me
invariant to all transformations and motions.

One person may hide another,
but behind you, love is molting a thicker skin
than I can see through.
No flame can touch its center.
No eyes can browse its memory.
I want nothing behind you in wait.
Seconds tick away like children growing
in between photographs.
I will not forget you in the changes.
Cursed with memory so fine
I can trace your palm.
I can inhale your sweet breath.
I can linger in your arms' weight.
I can hear your exquisite voice
calibrate life with celestial precision.

One purpose may hide another.
I heard this as the fire died out
to reveal the scent of the wet earth
and growing things.
I could feel my love decompose
returning to the uninhabited realm
where it belongs.
Where all hearts belong when
love is lost, and the code of the mute,
coiled in fists that pound,
reveal the wisdom of another.

Další

Jeden potah další může skrývat,
to si pamatuji z jedné básně když jsem
šlehl plamenem napříč lánem prázdnoty.
Alespoň pro mne zdál se býti prázdným.
Cítil jsem se jakobych uvolnil životní sílu
když jsem oživil vadnoucí a oschlou trávu.
Vlastně spíše plevel, nežli trávu,
leč nicméně byla flóra k zemi slehlá.
Vrátil jsem potah nazpět posvátným plamenem
a vše opět přikryl černotou
jakobych vzýval noc by sestoupila na zem.
Z černoty vzejde zase potah nový
a vyraší zelená říše světa z úrodného nic.

Když plameny rozlily své nedotknutelné kouzlo
zahlédl jsem jak mým vědomím se rozlévá tvá tvář.
Pamatuješ žár ten, který jsme měli?
Doufal jsem, že rozvine zase potah nový
pro nás stejně tak.
Té naděje se stále držím.
Navěky bude bloudit nitrem mým
nevšímavá k všem přerodům a pohybům.

Jeden člověk dalšího může skrývat,
ale za tebou, láska odlévá kůži příliš silnou
pro mě k prohlédnutí.
Plameny už středu nedosáhnou.
Oči už její pamět neobsáhnou.
Nechci už nic co číhá za tebou.
Vteřiny odbíjejí jak rostoucí děti
mezi snímky rodinného alba.
Ty změny mi tě neodcizí.
Jsem proklet pamětí tak jemnou,
že mohu z tvouj dlaně číst.
Mohu dýchat tvoujím dechem.
Mohu dlít v tíži tvých paží.
Mohu poslouchat tvůj ušlechtilý hlas
jak cejchuje život nebetyčně přesně.

Jeden účel může skrývat další.
To zaslechl jsem když oheň vyhasnul
by odkryl vůni vlhké půdy
a věcí rašících.
Cítil jsem svou lásku rozkládat se zvolna
k návratu do říše prázdna
kam i náleží.
Kam náleží všechna srdce poté co se
láska ztratí a šifra němých
skrytá v pěstích bušících,
odhaluje moudrost další.

Life Carriers. (Chamber 5)

Life carriers spawn in the primal waters
of a giant embryo.
Their progeny will settle in human dust.
Pieces of clay
with tiny thoughts of flight.
Knife-points veiled in turbid cloaks
that shun the light of a tranquil star.

In the remote wilds the life carriers
emerge and perch upon
the shoulders of gray stones.
They signal their desires to fly,
but their homes are suited
for the comforts of rain and earth.
The sky must wait.
(The dirt companion smiles.)

Circles break.
Barriers overrun.
Life carriers deny their ancient pull
from the ground.
Wings sprout like golden hair
sinuous with nature's artifice.
Ragged feet are left behind.
The earth replaced with vivid sky.
Gravity shines its menacing stare
to hold them
with assertive hands.

Homeless cages
are left to rot.
To sink behind the groundless sky.
Earthen faces have dropped their smiles
and lost their smell of fresh dirt.
The dream of flight
has invaded somber walls--
life carriers have bounded
to the other side.
There they meet the next rung
of the endless ladder,
and trade their wings for wisdom's eye.

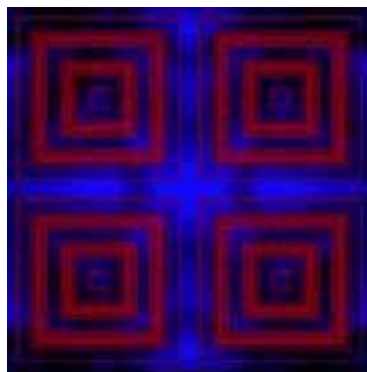
Nositelé života

Nositelé života třou se v plodové vodě
obřího embrya.
Jejich potomci se usídlí v lidském prachu.
Zrnka hlíny
s nepatrnou nadějí že kdy budou létat.
Hroty nožů zahalené v temných pláštích
straníci se světla ničím nerušených hvězd.

V dalekých divočinách ti co život nosí
vynoří se a spočinou na
plecích šedých kamenů.
Hovoří o svých touhách k letu,
ale jejich domovy jsou stvořené
pro pohodlí deště a půdy.
Nebe musí sečkat.
(Hlína průvodkyně se jenom usmívá.)

Obruče popukány.
Překážky překonány.
Ti co život nosí popřou svojí odvěkou touhu
ze země vzhůru.
Křídla vyraší jako zlaté vlasy
propletené přírodním umem.
Uondané nohy jsou zanechány vzadu.
Země je vystřídána živoucí oblohou.
Přitažlivost vrhá své výhrušné pohledy
by je zadržela
rukou majetnickou.

Opuštěné klece
jsou hnilobě zanechány
by se zanořily za nebe bez kotev.
Hliněné tváře úsměvy odhodily
a závan čerstvé půdy byl jim odebrán.
Sen ten o létání
se vkrad do temných zdí--
ti co život nosí se již odrazili
na druhou z obou stran.
Našli tam další příčel
žebříku k nekonečnu
a směnili svá křídla za moudrosti zrak

Imperishable (Chamber 6)

Through this night I have slept little.
My eyes, closed like shutters
with slats that remain open,
wait to invent dreams
of some charred reality.
I sense you, but no weight on my bed.
No shift or creaking other
than my own restlessness.

Wandering words
self-gathered, self-formed,
and released to the night
like a mantra slowly drowned in music.
Your presence grew with the music
devouring it in silence.
You came to me so clear
my senses aroused in electric storms of clarity.
The buzz of mercury lamps
alongside rutted roads,
shedding their weightless light.

In all of this waiting for you
no fortress or foxhole bears my name.
I lay on the Savannah
staring at the sun hoping against hope
it blinks before I do.
My wounded cells,
tiny temples of our mixture,
have weakened in your absence.
I can feel them wail in their miniature worlds.
My feet resist their numbness,
deny them their war.

As I lay here alone
waiting to be gathered into your arms,
I ask of you one thing,
remember me as this.
Remember me as one who loves you
beyond yourself.
Who pierces shells, armor, masks,
and everything protecting
your spirit in needless fervor.
Remember me as this.
As one who loves you unmatched
by the deepest channels
that have ever been forged.
Who will love you anywhere and always.

And if you look very closely at my love
you will not find an expiration date,
but instead, the word, *imperishable*.

Nepomíjející

Předešlé noci jsem neměl příliš spánku.
Mé oči jako okenice zavřené
s průzory pootevřenými,
připravenými spřádat sny
z jakési ožehnuté skutečnosti.
Cítím tě, ale mé lože není zatěžkáno vahou.
Žádný pohyb či zvuk
kromě mého nepokoje.

Potulující se slova
nakupená a utvářená sama sebou,
vypuštěná do noci
jako mantra zvolna tonoucí v hudbě.
Tvá přítomnost tou hudbou rostla
hltajíc ji tiše.
Přišla jsi mi tak jasná,
mé smysly zmítané v elektrických bouřích jasnosti.
Bzukot výbojkových lamp
podél rozježděných cest,
které ronily své světlo prosté tíže.

Během čekání na tebe
nemám pevnost či doupe se jmenovkou.
Lehám si na travnatou pláň
a hledím do slunce s nadějí proti naději
že mrkne dřív než já.
Mé zraněné buňky,
titěrné chrámy našeho propletení,
tvou nepřítomností zeslábly.
Cítím jak štkají ve svých mikroskopických světech.
Mé nohy vzdorují jejich otupění,
a upírají jim jejich boj.

Jak tu ležím sám
a čekám až mě vezmeš do svých paží,
žádám tě o jediné,
tak si mě pamatuj.
Pamatuj si mě, toho, kdo tě miluje víc
než ty sama se máš ráda.
Toho, kdo proklaje štíty, brnění, masky
a vše, co ochraňuje
tvého ducha v záchvatu zbytečné horlivosti.
Tak si mě pamatuj.
Jako toho, kdo tě miluje bez srovnání
nejhlubšími stezkami
co kdy byly vymyšleny.
Kdo tě bude milovat ať jsi kdykoli a kdekoli.

A když důkladně si prohlédneš mou lásku
nenajdeš omezení její platnosti
namísto toho slovo – *nepomíjející*.

Of This Place (Chamber 6)

Her heart ran
in the wilds of deserted plains.
Sun-etched land barren of clouds
and singing water.
If she listened closely
her hand would call
and signal its thoughts upon her brow.
But in this place
she could only offer her arms to the sky
like a tree its branches
and a flower its leaves.

In this dusty basin,
silence gathered like smoke
clearing the mind of the scoundrel.
The infidel of thoughts.
Blots of yellow leaves and white bark
could be seen hiding in pools of life
surrounded by red rock spires.
Clustered sand monuments held together
by some other life form.
She wasn't sure.
Perhaps one life is the same as another
only tilted sideways.
Caught from underneath
by some invisible hand that animates
even the coldest stone of this place.

A smile emerged and perched upon her face
drinking the sun's clear ways.
She could spear
a million miles of air in a glance
and send the window of her flesh
into the cloudless sky.
Upon this ocean a hawk sailed ever closer.
She watched the silver speck
spiral overhead dreaming through its eyes.
Feeling the winds gild her wings
in the softest fold of time.
A tree of pine sent its sky roots
deep within the air to weep its sweetness.
She entered,
gliding through branches
to every needle in their factory of air.

So strange to feel the pull of earth in flight,
but she knew the antagonism well
in the splendor of this place.

She knew it had settled deep,
lodged like permanent ink
in the heart of her.
Under skin, muscle, bone
it fought the single path.
What madness calls her away?
What dream is stronger than this?
What heart beats more pure?

Of this place,
it is so hard to know which is host
and which is guest.

Na tomto místě

Její srdce běželo
divočinou opuštěných plání.
Sluncem rozpukanou zemí nemající mraky
a zpívající vodu.
Kdyby pozorně naslouchala
její ruka by zvolala
a řekla jí své myšlenky pomocí obočí.
Ale na tomto místě
mohla jen nabídnout své paže obloze
jako stromy nabízejí své větve
a květiny své listy.

V této zaprášené kotlině,
se ticho hromadilo jako dým
a čistilo tu vědomí všech darebů.
Těch, co na myšlenky nevěří.
Byly vidět skvrny žlutých listů a bílá kůra stromů
jak se skrývají v tůních života
obklopené červenými hroty kamenů.
Trsy památníků z písku držené pohromadě
jakousi další formou života.
Nebyla si jista.
Snad jsou všechny životy stejné
jen jinak skloněné.
Zachycené zespodu
neviditelnou rukou, která oživuje
i ten nejchladnější kámen, který tu lze nalézt.

Vynořil se úsměv a usídlil se na její tváři
hltaje čistoskvoucí dráhy slunce.
Svým pohledem
mohla proniknout milióny mil vzduchu
a vyslat okno svého těla
na bezmračnou oblohu.
Nad tímto oceánem jestřáb přiletěl ještě blíže.
Prohlížela si spirálu
stříbrných teček nad hlavou a snila jeho očima.
Cítila jak jí větry zlatí křídla
v tom nejněžnějším zlomku času.
Borovice vyslala své nebeské kořeny
hluboko do vzduchu by zrosila jeho vůni.
Vešla,
klouzala mezi větvemi
ke každé jehličce té dárkyně vzduchu.

Podivný pocit, cítit zemskou tíži v letu,
leč dobře znala tento rozpor
v nádheře místa tohoto.

Věděla, že je hluboce zakořeněné,
zapité jako nesmytelná inkoustová skvrna
v jejím srdci.
Pod kůží, pod svalem, pod kostí
si probíjelo svoji cestu.
Která to posedlost ji volá pryč?
Který sen je silnější než tento?
Které že to srdce bije čistěji?

Na tomto místě
je těžké poznat kdo hostitel je
a kdo je host.

Which is welcome, which is pest.
Which is found and which is lost.
Which is profit, which is cost.

She gave her prayers
to the skypeople and waited for a cloud--
her signal to leave.
She should return home
before dusk settles in and the golden
eyes peer out against the black code.
In a single breath she held the ancient ways
that never left.
She turned them inside out
and then outside in.
Again and again.
Waiting for her signals in the sky.
If not a cloud...
then perhaps a shooting star.
(Besides, it was too dark for clouds anymore.)

When the first star
fell she held her breath
afraid she would miss its spectral flight.
She wondered with whom she shared
its final light.
What other eyes were heaven bound
in that secret moment?
Was this their signal home as well?
And what was it they found
buried so deep in a whisper of light
that none can tell?

She waited with solemn eyes
for more stars to fall,
to gently sweep her away
from the magnets of this place.
If she listened to her hand
it would scratch a sign in the sand for another
to take her place.
It would touch the land
in honor of its grace and wisdom,
and become a tree, rock, hawk, or flower.

Kdo vítán je, kdo škůdcem jen
Kdo nalezen, kdo poztrácen.
Co zisk je a co cena jen.

Vzdala modlitbu
lidem z hvězd a čekala na oblak--
signál, že má odejít.
Měla by se vrátit domů
než se snese soumrak a zlaté oči
vykouknou proti černé šifře.
Jediným dechem uchopila starodávné obyčeje
jež nikdy nevymizely.
Obrátila je naruby
a potom z rubu nalíc.
Znovu a znovu.
Při čekání na znamení zhůry.
Když nepřijde mrak...
tak třeba vlasatice se ukáže.
(Kromě toho, na oblaka bylo příliš temno.)

Když spadla první hvězda,
zatajila dech
v obavách, že zmešká její duchové přelétnutí.
Hlavou jí táhlo, s kým se to dělá
o její poslední zablesknutí.
Či další oči k nebesům směřovaly
v onom tajném okamžiku?
Zdali i pro ně zpráva v tom světle dlí?
A co bylo to, co našli
v hloubce světla šepotu pohřbené
že jenom oni ví?

S vážným pohledem čekala
až další hvězdy spadnou
a něžně odvanou ji v dál
od magnetů, jimž vládne toto místo.
Kdyby naslouchala své ruce
ta do písku by napsala znamení pro další
kdož mají převzít její místo.
Dotkla by se země
v úctě před její vznešeností a moudrostí
a stala by se stromem, skálou, jestřábem či květinou.

Union. (Chamber 7)

You are not here.
In this moment all that exists is here.
But you are not.
There are so many footprints
leading to my door.
Let us enter, they say.
We cannot sleep in the desert it is too cold.
Our tears will dry too fast.
Our ears will hurt from the silence.
Let us in.
And so I gather them all up,
swing wide my door,
and step aside as they enter
hoping they will lay in peace beside my fire.

You were not among them.
I looked everywhere for your face
and saw only mimicry.
The blind eye buried behind brain
searching for your heart.
An antenna so alert
there is a peculiar nearness of you
flying inside my body.
I can hold this like a tiny bird in my hands;
fragile, vulnerable, waiting
for my move to decide its fate.

You are not here.
I wish I could reach your skin,
remove the camouflage
tearing it away like black paper
held before the sun as a shield.
Unbundle you from your other lives
and distill you in my now.
You are my last love,
my final embrace of this world
and all the others that drop their prints at my door
are dimmed by your approaching steps.

I can see you will be here soon.
There is victory in my heart
and something invisible yet massive wants to speak.
Reminding me of you and your coming.
Quick, I plead, give me your lips.
Give me your womanly tenderness
that understands everything
so I may lose myself in you and forget my loss.

If you were here, I would tell you this secret.
But you would need to be staring up at the stars
when I told you, held within my arms
feeling the earth rise up beneath you like a holy bed.
You would need our union to be your ears.

Spojení

Ty tu nejsi.
Vše, co existuje, je teď tady.
Ale ty ne.
Je tolik stop vedoucích
k mým dveřím.
Pusť nás dovnitř, říkají.
Na poušti nemůžeme spát, je příliš chladná.
Naše slzy oschnou příliš brzy.
Naše uši začnou bolet tichem.
Pusť nás dál.
A tak je všechny shromáždím,
otevřu dveře dokořán,
a udělám krok stranou, aby mohly vejít
v naději, že v tichosti ulehnou u mého krbu.

Nebyla jsi mezi nimi.
Všude jsem hledal tvoji tvář
a viděl pouhé napodobeniny.
To slepé oko skryté za mým mozkiem
pátrající po tvém srdci.
Tykadlo tak bystré
že tvoje kromobyčejná blízkost
koluje v mém těle.
Mohu ji držet v dlaních jako malého ptáčka;
křehkého, zranitelného, čekajícího
na můj další pohyb, který rozhodne o jeho osudu.

Ty tu nejsi.
Škoda, že nedosáhnu na tvou kůži,
abych odkryl to přestrojení
odtrhl jej jako černý papír
držený jako štít proti slunci.
Oddělil tě od tvých dalších životů
a nakapal tě do své přítomnosti.
Jsi moje poslední láska,
mé poslední objetí s tímto světem
a všichni ti, kdo zanechali své stopy u mých dveří,
pohasínají s tvými blížícími se kroky.

Je mi zřejmé, že tu budeš záhy.
Mé srdce bije vítězně
a cosi neviditelného leč mohutného se hlásí o slovo.
Připomíná mi tebe a tvůj příchod.
Rychle, prosím, dej mi svoje rty.
Obdař mě svou ženskou něhou,
která všemu rozumí,
ať se v tobě mohu ztratit a zapomenout své ztráty.

Kdybys tu byla, řekl bych ti to tajemství.
Ale musela bys hledět ke hvězdám,
až bych ti to pověděl, držet se v mé náruči
a cítit, jak země pod tebou se zvedá jako lože svátosti.
Naše spojení by muselo být tvým sluchem.

Like the Songs of Whales. (Chamber 7)

Your voice lingers when it speaks
like rippling heat over desert floor.
It draws my heart and I find myself
leaning toward its source
as though I know it will take me
where you always are.
It draws me near to your breath-the spiracle that
holds the words of home.
It draws me to the blanket you hold
around your soul you so willingly share.

If you were to dive below the waters
where the whales sing their songs
into the gathering of deep currents
that pull our courage along,
channels that flow free of worldly levels,
you would find me there.
Listening to the voice I hear in you.
Feeding my heart in the waters of deep blindness
where currents flow
mindful of you and your spirited ways.

Sometimes I listen so perfectly
I hear your soft breath forming words
before they are found by you.
Before you can bring them from
the deep blindness to your heart.

I wish I could
take your hand
and let it hold my heart
so you could see what I know of you.
So you could know
where we live where we always are.
And you could pull your blanket of words
around us and I could simply listen
to your voice
that honors words
like the songs of whales.

Jako velrybí písně

Tvůj hlas se převaluje když hovoříš
jako vlnící se horko nad povrchem pouště.
Vábí moje srdce a já zjišťuji,
že se kloním k jeho zdroji
jakobych věděl, že mě vždy vezmeš
tam, kde stále jsi.
Vábí mě k tvému dechu-vzdušnici, která
třímá slova domova.
Vábí mě k pokrývce, co držíš
ovínutou kolem své duše, o níž tak ochotně se dělíš.

Kdyby ses náhodou ponořila do vln,
kde velryby zpívají své písně
do podmořských proudů hlubin,
co sebou strhávají naši odvahu,
průplavy tekoucí nezávisle na světských rovinách,
našla bys mě tam.
Jak naslouchám hlasu, který v tobě slýchám.
Jak živím svoje srdce ve vodách hluboké slepoty
kde tekou proudy
dbající na tebe a tvé kurážné stezky.

Někdy naslouchám tak pozorně,
že zaslechnu tvůj jemný dech tvarující slova
předtím, než nalezneš je ty.
Předtím než je vyneseš na povrch
ze slepé hloubky svého srdce.

Chtěl bych
uchopit tě za ruku
a světit jí své srdce
abys mohla spatřit, co o tobě vím.
Abys ses dověděla
kde žijeme, kde stále přebýváme.
A ty bys nás mohla zavinout do příkryvky svých slov
a já bych jen naslouchal
tvému hlasu,
jenž váží si slov
jako velrybí písně.

Another Mind Open. (Chamber 8)

There was a fire where smoke gathered
and danced like rivers without gravity
to the rattle of drums.

Sometimes I would look inside the smoke
but it curled away and covered itself
with a cloak so opaque I could only cry.
It became the mask of its consumption.
The dream of its new life.
The victorious skin always changing
yet everlasting.

There was a fire last night
that proclaimed news of a newer testament
that drinks tears, lies, vile words, even
the deep fears that linger underneath
the turncoat.

I usually lurch away when it calls.
To me, it burns too cold
like a skinwalker lost in a body
devoured by time.
Sometimes I would dream it alive
and it would blaze--a vibrant sun--
more durable than a grave.

In times of stillness
it would speak like a codicil of some lidless dream
that words could not preserve.
*"The time has come to lift your gaze
from the fire's brightness
and cast shadows of your own."*
The words would echo into oblivion
like stars lost in the swell of the sun's awakening.

In these flames I see my
consumption fit and proper.
In its smoke
I am stored away like so many jars
in a broom closet.
Waiting to flee.
Drawing my feet to oppose the floor.
Struggling to reach the door inside these jars
of sealed air.

Stories escape the writer's hand
and pursue me as though I alone held their vigil.
Their very soul.

When indeed these stories have never been told.
They have never found words
to hold though they ceaselessly try.

Fires blind nature.
They invest their life in her death.
But the end is always beginning
toward another end.
And the dreams of the untold
are always pursuing another mouth,
another hand,
another mind open.

Další mysl otevřená

Byl oheň, tam kde dým se hromadil
a tančil jako řeky bez tíže
v klokotání bubnů.

Čas od času nahlédl jsem do kouřového mračna
leč to se odvalilo a skrylo sebe sama
příkrovem tak hustým, že mi zbyl jen pláč.
Stalo se maskou sebezničení.
Snem nového života.
Dokonalou kůží stále proměnlivou
a přece věčnou.

Včerejší noci zaplál požár
jenž ohlásil novinu zákona novějšího,
co pije slzy, lži, slova nízká a dokonce i
hluboké obavy dlící pod zákrytem
plytké přetvářky.

Obyčejně odkráčím, když zavolá.
Pro mne plane příliš chladně
jako chodící slupka v těle ztracená
když pohltil ji čas.
Občas se mi zdá, že ožívá
a opět vzplane - sálající slunce -
nad hroby trvalejší.

Za dob mlčení
hovoří ke mně slovy přidanými, sna co více nemá
co slova jej neuchrání.
*"Nadešel čas, bys pozvedl svůj zrak
od záře planoucího ohně
a vrhnul svůj vlastní stín."*
Ta slova se budou opakovat do samého zapomnění
jako hvězdy poztrácené v probuzení slunce

V těch plamenech zřím své
vyhoření zdravě a správně.
V tom dýmu
jsem uchován jako kompotové sklínky
ve spíži.
Čekám na šanci uniknout.
Přitisknu nohy k podlaze.
Snažím se dosáhnout těch zavařených dveří
zamčených před vzduchem.

Příběhy prchají před rukou autorovou
a sledují mne jakobych já sám držel jejich hlídku.
Samu jejich duši.

Když ty příběhy byly vpravdě nevyřčeny,
nikdy nenašly správná slova
do obrazů ačkoli se bez ustání snažily.

Oheň zaslepuje přirozenost.
Zaslibují své životy její smrti.
Leč konec je vždy počátkem
směřujícím jen k dalšímu konci.
A sny nevyřčeného
vždy následují další ústa,
další ruka,
další mysl otevřená.

Sometimes I look to the errant expression of hope,
and ask it to bring its flames deeper into my heart.
To burn a clear sense of purpose.
To burn away the fool's crevice
and enshroud me in its skin of smoke.

Sometimes I offer myself to these flames
and know they listen.
Devising my world.
Reality coalesces around their finery
like a tower of glass enclaves a shell of steel.

Sometimes I feel the flames send me
words, notes, tones.
Enchantment.
Products of another kind.
Tiny crucibles of earth that burn so brightly
they can blind the sun's creatures of whimsy.

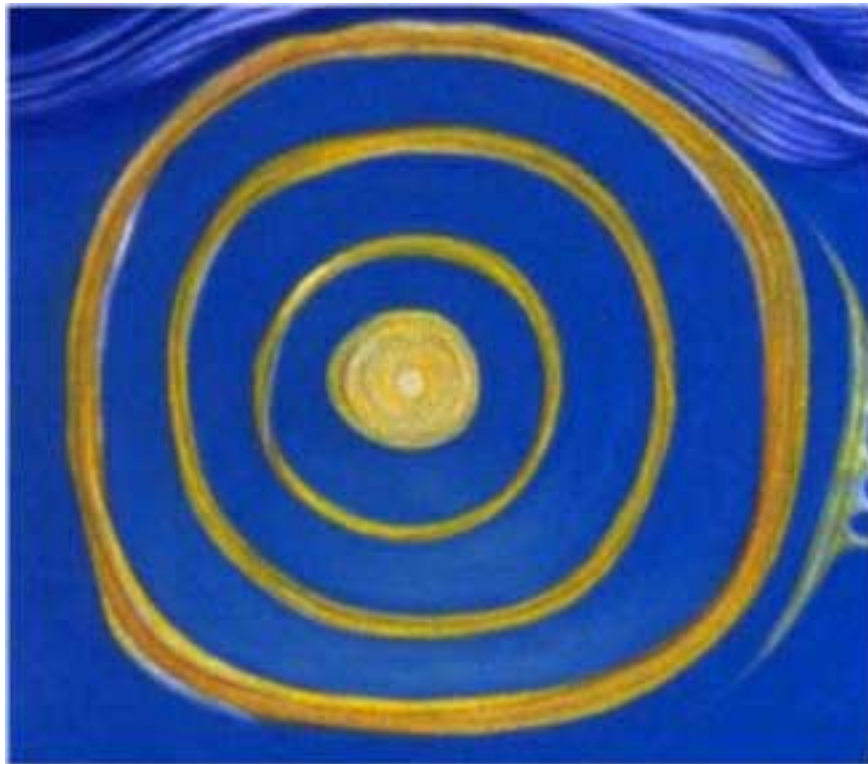
And sometimes, without even thinking,
I peek into these flames
when the smoke peels away for an instant.
There, behind the mask,
is my future.
Our future.
The future.
The present in another world.
Calling out for another mouth,
another hand,
another mind open.

Občas pohlédnu k zbloudilému výrazu naděje
a požádám jej, by vnesl plamen hlouběji do mého srdce.
By tam sežehnul jasný smysl účelnosti.
By tam spálil škvíry bláznovství
a obalil mě svým pláštěm kouřovým.

Občas sám sebe nabídnu těm plamenům
a vím, že mi naslouchají
a osnují můj svět.
Realita se pojí s jejich nádherou
jako skleněná věž odívá se ocelovým pláštěm.

Občas cítím jak plameny mi posílají
slova, noty, tóny.
Okouzlení.
Plody jiného druhu.
Droboučké tyglíky země tak jasně žhnoucí
že oslepí rozmařilé tvory sluneční.

A občas, aniž bych se zamyslel,
pohlédnu do plamenů
když kouř se na okamžik odkloní.
A tam za jeho clonou
je můj osud.
Náš osud.
Osud.
Realita dalšího světa.
Volající po dalších ústech,
další ruce
další mysli otevřené.

Longing. (Chamber 8)

Longing, when the eyelids open
upon the deepest stimulus held by your lips
and the amorous kiss becomes my orbit.

I ache and long to have you with me
so close our skin would melt together
like two candle wicks sharing wax.
I only know that what is of soul
is of longing and ache.
It delivers me to the edge,
the precipice where I look down
and see myself inextinguishable,
longing to be consumed by you.

And in that glittering place
let me stretch with your heart
at full speed, blind and intent.
Let me dwell in you
until I am so familiar with our union
that it becomes part of my eyes.
With memory full,
we can imagine home,
in the permanence of longing.

So much a part of the other
that the "other" does not exist.

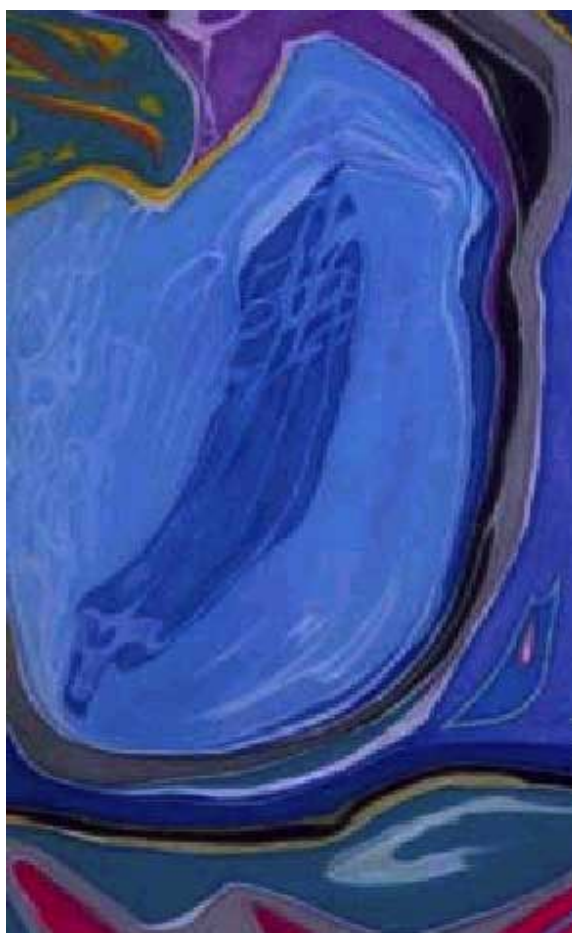
Toužení

Toužení, když se víčka očí otevrou
pod hloubkou pobídky tvých rtů
a milostný políbek stane se mou orbitou.

Toužím a dychtím mít tě při sobě
tak blízko, že se naše kůže spojí
jako knoty dvojjediné svíce.
Pouze vím, že co s duší souvisí,
souvisí s toužením a touhou.
Pohání mě to ku okraji,
k propasti kam shlédnu přímo dolů,
abych spatřil tam sebe k nezhašení,
toužícího stát se tvou kořistí.

A v tom místě rozzáření
dovol mi rozbušit se s tvým srdcem
plným cvalem, slepě a odhodlaně.
Dovol mi v tobě dlít
dokud se s naším spojením nespřátelím tolik
že se stane součástí mých očí.
S paměti plnou
si představíme domov
v neukončenosti toužení.

Natolik součástí druhého
že onen "druhý", jakoby přestal být.

Forever. (Chamber 9)

Memory, like a root in darkness,
piercing light with its stem has found me.
Ordering my world
like architecture of feelings
bound to you,
held for you as shields of hope.
In the dispersion of love,
identical throbbing
has been our call
answered in the sweetest caress two can share.
And you wonder if ecstasy will diminish us
like rain the sun or
wind the calm.
When we know one another
in the deepest channel of our hearts
we can only utter one word
cast from this stone's mind: *forever*.
Forever.

When winter calls my name
in the highest desert of light,
I will not despair because I know you
in the deepest channel of my heart
where I understand the word, forever.
Instantly healed by your caressing lips
that unmask all that has tortured me.
The panting of mouths
tired but astir in passion's flame
can only cease when I have entered you
forever.
I carry you in this flame,
emerald-colored from my dreams of you
beneath the trees within
where your beauty consumed the sun
and snared my soul so completely.
I cannot truly know you apart from a throne.

Spirits made to shine beyond the din
of boorish poets
that strike flint below water and cry without passion.
I have known you forever in lonely streets
and the thundered plain.
In wilted villages and cool mountain terraces.
I have watched all of you
torn open to me speaking like a river
that moves on forever.
And I have waited
like the greedy mouth of an ocean
drawing you nearer to my lips
so I can know you forever
as you empty into me abandoned of all fear.

Navždy.

Vzpomínka, jako kořen v temnotě,
bodavé světlo svým stonkem mne našlo.
Uspořádala můj svět
jako architektura citů
vázaných k tobě,
držených před tebou jako štít naděje.
V rozptylu lásky
byl shodný tlukot naším voláním,
zodpovězeným v nejsladším laskání,
jaké dva mohou sdílet.
A ty si říkáš, zda nás extáze pokoří,
jak déšť slunce nebo
vítr bezvětrí.
Až se navzájem poznáme
v nejhlubší rýze našich srdcí,
můžeme teprve pronést jedno slovo,
svržené z mysli tohoto kamene: *navždy*.
Navždy.

Až zima zavolá mé jméno
v nejvyšší poušti světla,
nebudu si zoufat, neboť tebe znám
v nejhlubší rýze mého srdce,
kde rozumím tomu slovu navždy.
V okamžiku zhojen tvými laskajícími rty,
jež odhalují vše, co mne trýznilo.
To těžké oddechování úst,
znavených, ale bdělých v plameni vášně,
může ustát, teprve až do tebe vstoupím
navždy.
Nesu tě v tom plameni,
smaragdově zbarvený z mých snů o tobě
pod těmi stromy uvnitř,
kde tvá krása pozřela slunce
a polapila mou duši tak důkladně,
že tě skutečně nerozeznám, kromě trůnu.

Duchové, přinucení zářit za lomozem
básníků neotesanců,
kteří křesají křemeny pod vodou a pláčí bez vášně,
znám vás od věků v osamělých ulicích
a na té hromové pláni.
V povadlých vískách a chladných horských terasách.
Všechny jsem vás pozoroval,
jak se mi otvíráte, mluvíte jako řeka,
která plyne stále dál navždy.
A já stále čekám
jako lačná ústa oceánu,
přitahuji vás blíže k mým rtům,
abych vás mohl znát navždy,
když se do mne vyléváte zbaveni všeho strachu.

Of Luminous Things. (Chamber 9)

Of luminous things I have so little experience
that I often think myself small.
Yet when I think of you and your luminous ways
my being swells with hope and prayers
that you will permit the flames to grow.

In mercy, we are torn apart into separate worlds
to find ourselves over and over
a thousand times aching for the other half.
To dream of nothing but the One between us.

Of luminous things I have squandered none
nor have I held them to my heart and asked them
to dissolve into me.
Yet when I think of you, I desire only this.
And if you disrobed your Self and watched it
watch you, you would see me as clearly as I am.
Not small and unworthy.
Unafraid of fear.
Not uncertain like empty space.
But luminous like white light before the prism.

In my thoughts I hold your heart
sculpting away the needless
for the essence.
And when I find it
I will hold it to my heart and ask it
to dissolve into me.
I will know of luminous things
that hurtle through time
bringing us the uncharted, unfathomable
desire we have never spoken.
Words are not curious enough to say their names.
Only love can weep their identity,
and I am so perfectly defenseless to its music.

O světelných věcech

Se světelnými věcmi mám tak malé zkušenosti,
že si často připadám malý.
Přesto když myslím na tebe a tvé světelné způsoby,
moje bytost se dme nadějí a modlitbami,
ať dovolíš těm plamenům růst.

V milosti jsme odtrženi do oddělených světů,
abychom se nacházeli znovu a znovu,
tisíckrát toužící po té druhé půli,
nesnili o ničem jiném, než o tom Jednom mezi námi.

Ze světelných věcí jsem nepromrhal žádnou,
ani jsem je netisknul k srdci a nežádal,
ať se do mne rozpustí.
Přesto když myslím na tebe, toužím jenom po tom.
A kdybys odložila roucho svého Já a dívala se, jak tě to
pozoruje, uviděla bys mě tak jasně, jaký jsem.
Ne malého a nehodného.
Neobávajícího se strachu.
Ne nejistého jako prázdný prostor.
Ale zářícího jak bílé světlo před hranolem.

V myšlenkách držím tvé srdce,
odtesávám to nepotřebné
pro esenci.
A až ji najdu,
přitisknu ji k srdci a požádám,
ať se do mne rozpustí.
Budu vědět o světelných věcech,
které se řítí časem
a přinášejí nám nezmapovanou, nezměřitelnou
touhu, kterou jsme nikdy nevypravili.
Slova nejsou dost zvědavá, aby řekla svá jména.
Jen láska může ronit jejich totožnost
a já jsem tak dokonale bezbranný před její hudbou.

Downstream. (Chamber 10)

Open me.
Take me from here to there.
Let the wind blow
my hair and the earth's skin touch me.

Open me like broken bottles
that bear no drink
yet think themselves worthy of the trash man.
Open me to the clans from which I sprout.
Are they colors separated, cast apart
like memories of drunkenness?
Open me to Africa, Asia, America, Australia.
Open me like a package
of mystery left on your doorstep
in the sweetness of laughter.

Open me to the crudely made lens of love
that screams to be of human hands and lips.
Open me to the glance
that comforts strangers like the tender overture
of a mourning dove.

Is the wisdom of horses mine
to harness?
Is the muscle of wolves
lawless or the healer of sheep?
Is the black opal of the eye
the missing link we all seek?

Open me to the authors of this beaten path
and let them flavor it anew.
Bring them flecks of the rumored and rotten
slum that waits downstream.
Show them the waste of their watch.
The shallow virility that exterminates.
The ignominy that exceeds examination.

Open me to the idols of the idle.
Let me stare open mouthed at the herdsmen
who turn innocence into fear.
Is the plan of the sniper to uncivilize
the nerveless patch of skin
that grows unyielding to pain?

Open me to the stains
of this land that original sin cannot explain.
Let these symptoms go
like dead, yellow leaves fumbling
in swift, guiltless currents downstream.

Downstream where the slum
lies in waiting.
Downstream where the idols' headstones
are half-buried in muddy rain.
Downstream where animal tracks
are never seen.
Downstream where
the lens of love is cleaned with red tissue.
Downstream where the herdsmen
herd their flock and beat the drums

Po proudu

Otevři mne.
Vezmi mne odsud tam.
Nech vítr vát
v mých vlasech a kůži země se mě dotýkat.

Otevři mne jako rozbité lahve
v nichž nápoj není,
a přesto se cítí hodny člověka odpadků.
Odhal mne rodům, z nichž vzcházím.
Jsou barvami oddělenými, od sebe vrženými
jak vzpomínky z opilosti?
Odhal mne Africe, Asii, Americe, Austrálii
Otevři mne jako balíček
tajemna zanechaný na tvých schodech
ve sladkosti smíchu.

Odhal mne hrubě opracované čočce lásky
jež křičí, že je z lidských rukou a rtů.
Odhal mne pohledu
jenž utěšuje cizince jako něžná předehra
truchlící holubice.

Je moudrost koní má?
Mohu ji osedlat?
Je svalstvo vlků
bezprávím nebo léčitelem ovcí?
Je černý opál oka tím chybějícím článkem,
který všichni hledáme?

Odhal mne tvůrcům této ušlapané stezky
a nech je dát jí novou příchut'.
Přines jim poskvnění toho pomlouvaného
a prohnílého doupěte, které čeká dole po proudu.
Ukaž jim odpad jejich stráže.
Tu povrchní mužnost, která vyhlazuje.
Tu potupu, jež přesahuje zkoumání.

Odhal mne modlám zahálejších.
Nech mne zírat s pusou dokořán
na pastýře, kteří mění nevinnost v strach
Má ten střelec v plánu znecivilizovat
ten beznervý kousek kůže,
který roste, nepoddajný bolesti?

Otevři mne skvrnám této země,
nevysvětlitelným hříchem prvotním.
Nech tyto příznaky plout
jako mrtvé žluté listí bloudící
v bystrých říčkách bez viny dolů po proudu.

Dolů po proudu, kde doupě leží
čekající
Dolů po proudu, kde náhrobky model
jsou napůl pohřbeny v blátivém dešti
Dolů po proudu, kde stopy zvěře
nikdy neuvidíš.
Dolů po proudu, kde čočka lásky
je vyčištěna rudou tkaninou.
Dole po proudu, kde pastýři
pasou své stádo a tlučou do bubnů

promising a new river that never comes.

Downstream there lives
a part of me that is sealed like a paper envelope
with thick tape.
It watches the river like the underside of a bridge
waiting to fall if the seal is broken.
To plunge into the current when I am opened
by some unforgiving hand unseen.
To be drawn downstream
in the gravity of a thousand minds
who simply lost their way.
A thousand minds that twisted the river
away from earth's sweetness
into the mine shaft of men's greed.

So it must be.
So it must be.

Open me to the kindness
of a child's delicate hand
when it reaches out to be held.
Let it comfort me
when my bridge falls
and the swift, guiltless currents
pull me downstream
where all things forgiven are lost.
Where all things lost are forgiven.

a slibují novou řeku, jež nikdy nepřichází.

Dole po proudu žije část mne
zalepená jako papírová obálka
silnou páskou.
Pozoruje řeku jako spodní část mostu
a čeká, že spadne, když se pečeť zlomí.
Abych se ponořil do bystřiny, až mě otevře
nějaká neodpouštějící ruka neviděná.
Abych byl tažen dolů po proudu
vahou tisíce myslí,
které prostě ztratily cestu.
Tisíc myslí, které odvrátily řeku
od sladkosti země
do té mé šachty lidské nenasytnosti.

Tak to musí být.
Tak to musí být.

Otevři mne laskavosti
jemné dětské ruky
když se natahuje, aby byla uchopena.
Nech ji, ať mne utěší,
když se můj most řítí
a prudké bystřiny bez viny
mne táhnou dolů po proudu
kde všechny věci odpuštěné jsou ztracené.
Kde všechny věci ztracené jsou odpuštěné

What is Found Here. (Chamber 10)

What is found here
can never be formed of words.
Pure forces that mingle uncompered.
Like dreams unspoken when first awoken
by a sad light.

What is found here
can limp with one foot on the curb
and the other on the pavement
in some uneven gait
waiting to be hidden in laughter.

What is found here
can open the swift drifting of curtains
held in mountain winds
when long shadows tumble across like juries
of the night.

What is found here
can always be held in glistening eyes.
Turned by silence's tool of patience.
Like feelings harbored for so long
the starward view has been lost.

Co se zde nachází

To co se zde nachází,
se nemůže nikdy skládat ze slov.
Čisté síly, které se mísí neporovnány.
Jak sny nevyřčené, když jsou nejprv
probuzené smutným světlem.

To co se zde nachází,
může kulhat s jednou nohou na obrubníku
a s druhou na chodníku
v jakémisi nerovném chodu
a čekat, že se skryje ve smíchu.

To co se zde nachází,
může odhalit rychlý pohyb záclon
zmítaných horskými větry,
když se napříč valí dlouhé stíny
jako porotci noci.

To, co se zde nachází,
může být zachyceno v lesku očí.
Tichem změněno nástrojem trpělivosti
Jako pocity tak dlouho chované v mysli
že jejich správce ztratil svůj pohled.

Circle. (Chamber 11)

I have found the ancient mirror
that leads me.
I have seen its ruthless eyes
that always stare,
burrowing their way to the crown I wear.
I have sensed the holy fire
like a blazing cocoon
that offers no judgments
amidst its power strewn.
I have felt the innocent light.
Of clarity in flight over native land
where we are birthed apart
from one command.

I have touched the gentle eye that outlasts me.
The huge patience upon my brow.
I have offered all my earthly wisdom
for the symptoms of its tongue;
to drop its seeds into the fields that I plow.
I have seen destiny's path
gathering its flock
for the journey of endless spaces.
I have watched futures fall with eyelids closed
and the gnawing tears of torn places.
I have seen the Tribe of Light
return the clock to the black pocket
where all divisions occur.
Where weeds secure the humble land
of fires unlit, yet pure.

I have heard the masters of masters speak
to every cell of my body;
cutting new pathways in flesh
like fear's executioner.
I have watched the galaxies twirl
like star wheels that spiral to the thought
of a holy vision.
I have felt my spirit follow
the one sound that is free.

I have vanished before.
I have taken this body to an inner place
where none can see.
Only feelings can hear the sound of this space.
This sacred place alone
has brought me here to recover the thread.
To see the weaving dance that calls my name
in a thousand sounds.
That draws my spirit
in a single, perfectly round,
circle.

Kruh

Našel jsem starobylé zrcadlo,
které mne vede.
Viděl jsem jeho nemilosrdné oči,
které stále zírají a vyhrabávají si
cestu ke koruně, kterou nosím.
Cítil jsem svatý oheň
jako planoucí zámotek,
který nenabízí žádné soudy
uprostřed své moci rozptýlené.
Cítil jsem nevinné světlo
tak jasné v letu nad rodnou zemí
kde jsme zrozením odloučení
jediným rozkazem.

Dotkl jsem se vznešeného oka, jenž mne
přetrvává, ta ohromná trpělivost na mých brvách.
Nabídnul jsem celou svou pozemskou moudrost
za příznaky jejího jazyka,
aby rozhodila své sémě do polí, která ořu.
Viděl jsem stezku osudu
shromažďovat své stádo
Na cestu nekonečnými prostory.
Pozoroval jsem, jak budoucnosti podají
s víčky zavřenými
a s hlodajícími slzami rozervaných míst.
Viděl jsem Kmen světla
vrátit hodiny do černé kapsy,
kde se všechny divize vyskytují.
Kde smuteční šat chrání skromnou zemi
dosud ohnivou, a přesto ryzí.

Slyšel jsem pány pánů promlouvat
ke každé buňce mého těla,
prořezávat nové cestičky ve svalech
jako popravčí strachu.
Pozoroval jsem, jak galaxie krouží
jako hvězdná kola, jež se spirálově vinou
do myšlenky svatého vidění.
Cítil jsem, jak můj duch následuje
ten jediný zvuk, který je svobodný.

Už jsem pominul.
Vzal jsem toto tělo na místo uvnitř,
kam nikdo nevidí.
Jen city mohou slyšet zvuk tohoto prostoru
Toto posvátné místo samotné
mne sem přivedlo, abych obnovil to vlákno
abych spatřil tanec předení, jenž volá
mé jméno tisícem zvuků.
Ten kreslí mého ducha
jediným, dokonale kulatým
kruhem.

Awake and Waiting. (Chamber 11)

Child-like universe emerging from darkness,
you belong to others not I.
My home is elsewhere
beyond the sky
where light pollinates the fragile borders
and gathers the husk.
In the quiet of the desert floor
my shell lingers in the pallid dusk
of a starved garden.
What holds me to this wasteland
when others clamor for shadows
and resist the vital waters?
Where the ripening magnet
holds us blind.

Far away,
kindling the presence of a timeless world
hunting for memories of a radiant love;
wingless creatures
tune their hearts to the key of silence.
It is there I am waiting.
Alone.

O' Paradise shore
give me the heart to bear.
Give me the lamp that sings at night.
Give me the wings to strive against wind.
Give me the smile to translate life into light.

Time obliterates the human moment.
No one is absolved
while beauty burns to charred ash
too frail to last
too secret to call.
I will see clearly again
past lives coarsened by time's reign.
My light will retake its wings
its evergreen roots will embrace the sane earth
once again.
And this tiny fragment,
spinning in silence among giant orbs unseen
will resolve my soul and help me find
the one heart awake and waiting.

Bdící a čekající

Dětský vesmíre vynořující se z temnoty,
to ty patříš k ostatním, ne já.
Můj domov je jinde,
daleko za oblohou,
kde světlo opyluje křehké hranice
a sbírá slupky.
V poklidu opuštěné podlahy
se má schránka loudá v bledém soumraku
vyprahlé zahrady.
Co mě drží u této pustiny,
když ostatní se dožadují stínů
a brání se životodárným vodám?
Kde nás zralost přinášející magnet
drží v slepotě.

Daleko odsud
rozdmyčávají přítomnost bezčasého světa
loví vzpomínky na zářící lásku
ty bezkřídle bytosti
a ladí svá srdce podle klíče ticha.
To tam čekám.
Sám.

Ach rajský břehu,
dej mi srdce, které budu moci nést.
Dej mi lampu, která zpívá za noci.
Dej mi křídla, abych se mohl drát proti větru.
Dej mi ten úsměv, kterým převedu život ve světlo.

Čas vymazává lidský okamžik.
Nikdo nedojde rozhrěšení,
když krása hoří v zuhelnatělý popel,
příliš křehká, než aby přetrvala,
příliš tajná, než aby byla zavalána.
Znovu jasně uvidím
minulé životy zhrublé vládou času.
Mé světlo znovu nabyde křídel
jeho věčně zelené kořeny obejmou
zdravou zemi ještě jedenkrát.
A tento maličký fragment
kroužící v tichu mezi obřímí tělesy neviděn
rozpustí moji duši a pomůže mi najít
to jediné srdce bdící a čekající.

Arrival. (Chamber 12)

I have held a vigil for lucidity
out in the horizonless fields where nothing shines
but the light of my fire
and the silver disk of the endless night.

Suddenly, it's clear that I'm alone in the wilderness
without human eyes to reach in to.
Alone with my treasure of sounds
in the pure silence of arrival.

Příchod

Bděl jsem a vyhlížel záři
venku v polích bez obzoru, kde nic nesvítí,
jen světlo mého ohně
a stříbrný disk nekonečné noci.

Náhle je jasné, že jsem sám v té pustině,
kam lidské oči nedosáhnou.
Sám s mým pokladem zvuků
v ryzím tichu příchodu.

WingMakers. (Chamber 12)

I am destined to sit on the riverbank
awaiting words from the naked trees
and brittle flowers that have lost their nectar.
A thousand unblinking eyes
stare out across the water
from the other side.
Their mute voices seek rewards of another kind.
Their demure smiles leave me hollow.

Am I a perpetual stranger to myself?
(The thought brands me numb.)
Am I an orphan trailing pale shadows
that lead to a contemptuous mirror?
Where are these gossamer wings that my
destiny foretold?
I am waiting for the river to deliver them to me;
to lodge them on the embankment
at my feet.

My feet are shackles from another time.
My head, a window long closed
to another place.
Yet, there are places
that salvage the exquisite tongue
and assemble her wild light
like singing birds the sun.
I have seen these places among the stillness
of the other side.
Calling like a lover's kiss
to know again what I have known before;
to reach into the Harvest
and leave my welcome.

These thoughts are folded so neatly
they stare like glass eyes fondling the past.
I listen for their guidance
but serpentine fields are my pathway.
When I look into the dark winds
of the virtual heart
I can hear its voice saying:
"Why are you trapped with wings?"
And I feel like a grand vision inscribed in sand
awaiting an endless wind.

Will these wings take me
beneath the deepest camouflage?
Will they unmask the secret measures
and faithful dwellings of time?
Will they search out the infinite spaces
for the one who can define me?

Wings are forgotten by all who travel with their feet.
Lines have been drawn so many times
that we seldom see the crossing
of our loss though we feel the loss of our crossing.
We sense the undertow of clouds.
The gravity of sky.
The painless endeavor of hope's silent prayers.
But our wings shorn of flight
leave us like newborn rivers that babble over rocks
yearning for the depths of a silent sea.

Tvůrci křídel

Mým osudem je sedět na břehu řeky,
očekávat slova z holých stromů
a křehké květiny, jež ztratily svůj nektar.
Tisíc očí bez mrknutí
zírá přes vodu
z druhé strany.
Jejich němé hlasy hledají odměny jiného druhu.
Jejich ostýchavé úsměvy mě nechávají prázdným

Jsem sám sobě věčným cizincem?
(Ta myšlenka mi vypaluje cejch necitlivělého)
Jsem sirotek následující bledé stíny,
které vedou do opovržlivého zrcadla?
Kde jsou ta pavučinková křídla, které mi
osud předpověděl?
Čekám, až mi je řeka donese,
až uvíznou na nábřeží
u mých nohou.

Mé nohy jsou okovy z jiných časů.
Má hlava, okno dlouho uzavřené
do jiného místa.
Přesto jsou místa,
která vženou sliny na jazyk vybrané chuti
a svolají jeho divoké světlo,
jako zpívající ptáci slunce.
Viděl jsem ta místa uprostřed ztrnulosti
druhé strany.
Volal jsem jako polibek zamilovaných,
abych zase věděl, co znal jsem dřív,
abych dosáhl až do Žní
a zanechal své uvítání.

Tyto myšlenky jsou tak úpravně složeny,
zírají jako skleněné oči laskající minulost.
Pokouším se zaslechnout jejich vedení,
ale hadovitá pole jsou mojí stezkou.
Když pohlédnu do temných větrů
virtuálního srdce,
slyším, jak jeho hlas říká:
"Proč jsi uvězněn s křídly?"
a já se cítím jako velkolepá vize vrytá do písku
očekávající nekonečný vítr.

Donesou mě tato křídla
pod nejhlubší maskování?
Odmaskují tajná opatření
a věrné příbytky času?
Vypátrají nesmírné prostory
pro toho, kdo mne může popsat?

Křídla jsou zapomenuta všemi, kdo cestují po nohou.
Čáry byly nakresleny tolikrát,
že zřídka vidíme křižovatku našich ztrát,
přestože cítíme ztrátu svojí křižovatky.
Vnímáme spodní tažení mraků.
Váhu oblohy.
Bezbolestnou snahu tichých modliteb naděje.
Ale naše křídla letu zbavená
nás zanechají jako novorozené řeky, které bublají
přes kameny a touží po hlubinách tichého moře.

I have found myself suddenly old.
Like the blackbirds that pour
from the horizon line,
my life has soared over this river searching for my wings.
There is no other key for me to turn.
There is no other legend for me to face.
Talking to flowers and gnarled trees
will only move me a step away -
when I really want to press my face against the
windowpane
and watch the wing makers craft my wings.

Zjistil jsem, jak jsem náhle starý.
Jako zpěv kosů, který se lije
od čáry obzoru, vznesl se můj život
nad tuto řeku v pátrání po mých křídlech.
Není žádný další klíč, kterým bych otočil.
Není žádná další legenda, které bych čelil.
Jen rozmluva s květinami a sukovitými stromy
mne posune o krok dál -
když chci opravdu přitisknout tvář na okenní tabuli
a pozorovat Tvůrce křídel, jak umně tvarují má křídla.

My Son. (Chamber 13)

My son is two.
I watch him walk
like a drunken prince.
With his body bare I can see
his soul better.
His shoulder blades
gesture like vestiges of wings.
His features stenciled upon pale flesh
by hands that have been before me.

He so wants to be like me.
His every movement like a dusty mirror
or awkward shadow of a bird in flight.
Every sound an echo heard.
Every cell pregnant with my urges.
But my urge is to be like him.
To return to childhood's safe embrace
and certain honor.

If I return to this place
I hope my eyes will look again upon his face
even until his blades are wings once more.
Until I have circled his creaturehood
and know every hidden cleft
where I have left my print indelible
unable to be consumed.
Until all that he is
is in me and our hands are clasped, forged,
entwined, in voiceless celebration.

Until we are alone like two leaves shimmering
high above a treeless landscape
never to land.

Můj syn

Mému synovi jsou dva roky.
Dívám se, jak chodí,
jako opilý princ.
Když má tělo holé, vidím
lépe jeho duši.
Jeho lopatky
se hýbou jako zakrnělá křídla.
Jeho rysy naskicované na bledý sval
rukama, které byly přede mnou.

Tolik chce být jak já.
Každý jeho pohyb jako zaprášené zrcadlo
nebo neohrabaný stín ptáka v letu.
Každý zvuk ozvěna slyšená.
Každá buňka plná mých nutkání.
Ale mé nutkání je být jak on.
Vrátit se do bezpečného obětí dětství
a k jeho určité důstojnosti.

Jestli se vrátím na to místo,
doufám, že mé oči budou zase hledět do jeho tváře,
dokud jeho lopatky nebudou znovu křídly.
Dokud neobkroužím jeho bytostnost
a nepoznám každou skrytou štěrbinu,
kde jsem nechal svůj otisk nesmazatelný,
který nemůže být stráven.
Dokud všechno, čím je,
nebude ve mně a naše ruce nebudou sepnuté, skuté,
propletené, v bezhlesé oslavě.

Dokud nebudeme sami jak dva listy mihotající se
vysoko nad krajinou beze stromů,
které nikdy nepřistanou.

Nameless Boy. (Chamber 13)

Beyond the frontier
where borders blur into unknown thoughts
there is a nameless boy--
a drop of pure human light.
Through narrow cracks in the splintered fence
I watch his innocence with envy,
searching for the right meaning of his movements.
The twilight of his smile
nourishes my heart
like crumbs of God's light.
A longing in my mouth to speak,
to weep,
and gather this child into my arms
and encipher his nature into mine.
Through the exchange of eyes--
glances, purloined and routed into blindness,
our language annulled.
I can only grope towards him
with antenna thoughts
that dance in praise of his youthful beauty.

I am waiting for stones to bloom.
For venomous skies to wander into oblivion.
For tracks to emerge like dust in a beam of light.

Life's clever poison
is closing the gate.
The cracks are mended - the vision expunged.
And the nameless boy dissolves,
for there was no earth inside him.

Bezejmenný chlapec

Za krajní mezí,
kde se hranice rozplývají v neznámé myšlenky,
je bezejmenný chlapec...
kapka čistého lidského světla.
Úzkými prasklinami v štěpícím se plotě
pozoruji jeho nevinnost se závistí
a hledám ten pravý význam jeho pohybů.
Soumrak jeho úsměvu
vyživuje moje srdce
jako drobečky božího světla.
Touha v mých ústech mluvit,
plakat
a sevřít toto dítě v mém náručí
a zašifrovat jeho povahu do mé.
Skrze domluvu očí...
pohledů, odcizených a směřovaných do sleposti,
se zrušil náš jazyk.
Mohu jen tápat směrem k němu
tykadlovitými myšlenkami,
Které tančí v oslavování jeho mladistvé krásy.

Čekám, až kameny rozkvetou.
Až se nenávistná obloha odtoulá do zapomnění.
Až se dráhy objeví jak prach v paprsku světla.

Důmyslný jed života
zavírá bránu.
Praskliny jsou opravené - vidění smazáno.
A ten bezejmenný chlapec se rozplývá,
neboť v něm nebylo žádné země.

Empyrean. (Chamber 14)

He walked a higher ground
like a soul untethered to human flesh.
Darkness implored--
demanded his searching stop
and match the drifting gait of others.
But his pathway unwound like a ball of string
sent upward
only to fall in a sentence of light.
Collisions with fate would unrail him
and send him the wishes of obscurity.
The lightning of desire.
The curse of empty dreams.
The witness to unspeakable horrors.

He would laugh at the absurdity,
yet aware of the dark ripples
that touched him.
Humanity was a creaseless sheet of blank paper
waiting to be colored and crumpled
into pieces of prey for the beast-hunter.
Why did they wait?
The palette was for their taking.
The "distance" betrayed them.
The shallow grave of the deep heart
killed their faith.

He knew,
yet could not form the words.
Nor draw the map.
The ancient casts of the empyrean
withstood definition.
Paradise lost to the soundless blanket
of the clearest thought,
of the loneliest mind.

Empyreum

Scestoval vyšší jsoucno
jako duše lidskému tělu odpoutaná.
Temnota zapřísáhla--
žádala, by ustal v hledání
a přijal za svou přelétavost druhých.
Leč jeho stezka se rozvinula jako klubko niti
vzhůru vržené
jen aby padla ke světla rozsudku.
Srážky s osudem jej vyosily z dráhy
a seslaly mu přání ztemnělá.
Blesk touhy.
Kletbu prázdných snů.
Svědka hrůz co slovy nepostihnou.

Smál se té bláznivosti,
leč stále byl si vědom šumění temna
jež se ho dotýkalo.
Lidstvo bylo čistou stránkou bez poskvrny
čekající až jej zabarví a zmačkají
do chomáčů kořisti pro lovce zvěře.
Nač čekali?
Paletu měli na dosah ruky.
To ona "vzdálenost" zradila je.
To onen mělký hrob srdce hlubokého
zabil jejich vůli.

Věděl to,
leč nedokázal zformulovat slova.
Nedokázal stvořit mapu.
Starobylé útvary empyrea
se ubránily definicím.
Ráj podlehl bezhlesým bezpečnostním opatřením
nejčistější myšlenky,
nejosamělejšího ducha.

Separate Being. (Chamber 14)

Waking this morning,
I remember you.
We were together last night
only a thin sheet of glass between us.
Your name was not clear.
I think I would recognize its sound,
but my lips are numb
and my tongue listless from the
climb to your mouth.
Your face was blurred as well,
yet, like a distant god
you took your heart and hand
and there arose within me
a separate being.

I think you were lonely once.
Your only desire, to be understood,
turned away by some vast shade
drawn by a wisdom
you had forgotten.
So you sang your songs
in quiet summons to God
hoping their ripples would return and gather you up.
Continue you.
Brighten your veins
and bring you the unquenchable
kiss of my soul.

Drunken by a lonely name
you stagger forward
into my nights, into my dreams,
and now into my waking.
If I try to forget you
you will precede my now.
I would feel your loss
though I can't say your name
or remember your face.
I would awaken some morning
and long to feel your skin upon mine
knowing not why.
Feeling the burn of our fire
so clearly that names and faces
bear no meaning
like a candle flicking its light to the
noonday sun.

Nezávislá bytost

Když dnes ráno se budím
vzpomínám na tebe.
Minulé noci jsme byli spolu
a dělila nás jen tenoučká vrstvička skla.
Tvé jméno nevyznělo jasně.
Tuším, že bych rozpoznal jeho zvuk,
ale mám necitlivé rty
a můj jazyk je ochablý z
výstupu k tvým ústům.
I tvoje tvář byla nezřetelná,
a přesto, jako vzdálené božstvo
chopila ses svého srdce a ruky
a ve mně se zrodila
nezávislá bytost.

Myslím, že jsi kdysi byla sama.
Tvoje jediná touha, aby tě pochopili,
byla odehnána rozlehlým stínem
přivolaným moudrostí,
na kterou's zapoměla.
A tak jsi pěla své písně
a tiše vzývala Boha
v naději že jejich vlnky se vrátí a opět tě pozvednou.
Dají ti pokračovat.
Rozjasní tvé cévy
a přinesou ti nezhasitelný
polibek mé duše.

Opilá smutným jménem
klopýtáš kupředu
do mých nocí, do mých snů,
a teď i do mých probuzení.
Když se pokusím na tě zapomenout
předběhneš má teď.
Ucítit bych tvou ztrátu
ač neumím vyslovit tvé jméno
či vybavit si tvou tvář.
Probudil bych se jednoho rána
a dlouze pocítil tvoji kůži na mé
aniž bych tušil proč.
Cítil bych žár tvých plamenů
tak zřetelně a jasně že jména a tváře
by ztratily svůj smysl
jako mihotavé záblesky svíčky vržené do žáru
poledního slunce.

Wishing Light. (Chamber 15)

Sun walks the roof of the sky
with a turtle's patience.
Circling endlessly amidst the black passage
of arrival and retreat.
Moon can shape shift
and puncture the confidant darkness.
The weaker sister of sun
it bleeds light even as it dwindles
to a fissure of fluorescence.
Black sky like a monk's hood draped
over stars with squinted eyes.
Stewards lost,
exiled to overspread
the dark lair of the zodiac.
This silent outback where
light is uprooted and cast aside
beats like a tired clock uneven.
It dreams of sunlight passing so
it can follow like a parasite.
Tired of meandering in absence it
wants to live the speed of light and feel its directness.
Wishing to stay alive in light years
and not some recumbent eternity.
Desiring the sharp pain of life
to the dull, numbing outskirts of ancient space.
Darkness follows light like a tireless
wind that pours over tumbleweeds.
But it always seems to outlast the people
if not the light.

Světlo přání

Slunce prochází klenutím oblohy
s trpělivostí želv.
Nekonečně krouží kol temného průchodu
věštícího příchodu a ucouvnutí.
Měsíc dokáže najít způsob
jak prolomit to důvěrné temno.
Slabší sestra slunce
vrhá světlo ač sama se ztrácí
v trhlině mihotavých světél.
Černá obloha jako mnišská kápě převlečená
přes ušilhané hvězdy.
Ztracení průvodčí,
vypovězení do rozproštění
temné sluje zvěrokruhu.
Ta tichá buš, kde
světlo je z kořenů vytrženo a odvrženo stranou
odbíjí nepravidelně jako raněné hodiny.
Sní o slunci svitu jež mívá tak
že může jej sledovat jako parazit.
Znavený obtékáním v nepřítomnu
chce zažít rychlost světla a pocítit jeho přímost.
Chce zůstat naživu v letech světelných
a ne v oné nečinné věčnosti.
Dává přednost bodavé bolesti života
před monotónním, tupým krajem pradávného prostoru.
Temnota následuje světlo jako
neúnavný vítr deroucí se laskavci.
Leč zdá se, že vždy přežije lidstvo
a možná i světlo samo.

Secret Language. (Chamber 15)

Night in bed,
eyes closed, ears open,
listening to the secret life outside my window.
The liturgy of the nocturnal.
Sounds and rhythms of
swift-footed crickets
giving testimony to the trees that overlook
the native church like great archways
carved of Roman hands.

The intricate language of tiny animals
sweeping through the night air
unfaltering they hold me spellbound.
How can I sleep without an interpreter?
If only I knew what they were saying.
I could sleep again.

Utajený jazyk

Noc v posteli,
zavřené oči, uši dokořán,
při poslechu tajů života za mými okny.
Noční liturgie.
Zvuk a rytmus
rychlonožných cvrčků
vzdávajících svědectví stromům přehlízejícím
rodný chrám jako mohutné klenby
vytesané z římských rukou.

Spletitý jazyk malých zvířátek
protínajících ovzduší noci
bez zaváhání mě drží v zajetí.
Jak mohu spát bez tlumočnicka?
Jenom vědět o čem to mluví.
Mohl bych opět spát

Signals to Her Heart. (Chamber 16)

Out where the ocean beats its calm thunder
against grainy shores of quartz and sand,
she strolls, hands pocketed in a flowing gown
of pearl-like luminance.

I can see her with hair the color of sky's deepest night
when it whispers to the sun's widow
to masquerade as the sickle's light.

So this is she.

The only one who knows me as I am
though untouched is my skin.

The world from which she steps pounces from mystery,
announces her calm purity
like a willow tree bent to still waters.

In this unhurt place she takes her body
to the shoreline listening for sounds beneath the waves
that tell her what to do.

How great is her love?

Will it take her across the sea to me?

Does she hear my heart's voice before the translation?

She scoops some sand with her ivory hands and
like an hourglass the particles fall having borrowed time
for a chance to touch her beauty.

Her lips move with prayers of grace as she tells
the wind her story;

even the clouds gather overhead to listen.

Her gestures multiply my love with the sign of infinity,
disentangled from all calculations,
adorning her face with a poetry of tears.

I am unsummoned though I hear her voice
so clear it startles me.

I watch her because I can.

I know her because she is me.

I love her because she is not me.

In all my movement, in the vast search
for something that will replace me,
I have found her on this shoreline, her faint footprints,
signatures of perfection that embarrass time with their
fleeting nature.

I am like the cave behind her watching from darkness,
hollowed from tortured waves

into a vault that yearns to say what she cannot resist.

A language so pure it releases itself
from my mouth like long-held captives
finally ushered to their home;

jubilant gods dancing away from sorrow's reach.

She turns her head and looks past me as if I were a ghost
unseen,

yet I know she sees my deepest light.

I know the ocean is no boundary to her love.

She is waiting for the final path to my heart to become
clear.

And I am waiting for something deep inside
to take my empty hands and fill them with her face

Znamení jejímu srdci

Tam venku kde oceán se s hřmotem vrhá
proti drsným břehům s křemene a písku,
kráčí ona, ruce v kapsách vlajícího pláště
barvy perlového svítu.

Vidím ji s vlasy barvy nebe za nejtemnější noci
jež šeptá vdově po slunci
by převlékla se za srpek měsíce.

Tak to je ona.

Jediná, kdo mne zná takového jaký jsem
a přesto má kůže zůstává nedotčena.

Ten svět z něhož přichází zdobený vytepaným vzorem
tajemství,

hlásá její nevzrušenou ryzost

jako vrba sehnutá ke stojatým vodám.

Na tomto nedotčeném místě bere svoje tělo
k pobřeží a naslouchá zvukům zpoza vln
by řekly jí co dělat.

Jak velká je její láska?

Převeď ji přes moře až ke mně?

Uslyší hlas mého srdce dřív než jí ho přeloží?

Shrabuje písek rukama ze slonoviny a
zrnka padají jako v přesýpacích hodinách a půjčují si čas
by měli příležitost se dotknout její krásy.

Její rty se hýbou v modlitbě milosti když vypráví
větru příběh svůj,

a i mračna stahují se nad hlavou její by směla naslouchat.

Její gestikulace umocňuje mou lásku na funkci
nekonečnou,

oddělenou ode všech výpočtů,

obdivující její tvář poezií slz.

Nebyl jsem povolán ač slyším její hlas
tak jasně, až mě to děsí.

Sleduji ji protože mohu.

Znám ji protože je mnou.

Miluji ji protože mnou není.

Ve všech mých hnutích, v mém hledání

něčeho co jednou nahradí mne,

tady na pobřeží nalezl jsem ji, její nezřetelné stopy,

signatury dokonalosti, které zahanbují čas svou přelétavou
povahou.

Jsem jeskyně v jejích zádech, jež sleduje ji z temnoty,

vyhloubená vlnami zmučenými

do klenby která zmírá touhou říci to čemu neodolá.

Jazyk tak čistý, že odvíjí se sám

z mých úst jako pověky držení rukojmí

konečně odvedení zpátky k sobě domů;

rozjásaní bohové tančící z dosahu žalu.

Obrací hlavu a hledí kamsi za mne jakoby byl duchem
co vidět není,

a přesto vím že zří mé světlo niterné.

Já vím, že oceán její lásku neomezí.

Stále čeká až se konečná stezka vedoucí k mému srdci
vyjasní.

A já čekám až cosi hluboko v mém nitru

uchopí mé prázdné ruce a vyplní je její tvář

so I can know the rehearsals were numbered,
and all the splinters were signals to her heart.

abych věděl, že zkouškám již odzvonilo,
a všechny ty úlomky byly znameními jejímu srdci.

Nothing Matters. (Chamber 16)

Space is curved
so no elevator can slither to its stars.
Time is a spindle of the present
that spins the past and future away.
Energy is an imperishable force
so permanence can be felt.
Matter flings itself to the universe,
perfectly pitiless in its betrayal of soul.

You can only take away
what has been given you.

Have you not called the ravens the foulest of birds?
Is their matter and energy so different than ours?
Are we not under the same sky?
Is their blood not red?
Their mouth pink, too?

Molten thoughts, so hot they fuse space and time,
sing their prophecies of discontent.
Listen to their songs in the channels of air
that curl overhead like temporary tattoos
of light's shimmering ways.

Am I merely a witness of the betrayal?
Where are you who are cast to see?
How have you been hidden from me?
Is there a splinter that carries you to the whole?

If I could speak your names I would call you to my side
and take your hands so gentle you would not see me,
feeling only the warm passage of time
and the tremor of your spine moving you to weep.

Space is curved so I must bend.
Time is a spindle so I must resolve its center.
Energy, an imperishable force I must ride.
And matter, so pitiless I refuse to be betrayed.

So I stand naked to the coldest wind
and ask it to carve out an island in my soul
in honor of you who stand beside me in silence.
Lonely, I live on this island assured of one thing:
that of space, time, energy, and matter; nothing matters.
Yet when I think of you in the cobwebbed corner,
hoveled without wings
like a seed planted beneath a dead tree stump,
I know you are watching
with new galaxies wild in your breast.
I know you are listening
to the lidded screams smiling their awkward trust.
All I ask of you is to throw me a rope sometimes
so I can feel the permanence of your heart.
It's all I need in the face of nothing matters.

Na ničem nezáleží

Prostor je zakřivený
a tak žádná zdviž neklouže k jeho hvězdám.
Čas je osou přítomnosti
jenž odstředuje minulost i budoucnost.
Energie je nesmrtelná síla
tak stálá, že ji možno cítit.
Hmota sama sebe vrhá do vesmíru,
naprosto nelítostná ve své zradě duše.

Můžeš si odnést jen to
co ti bylo dáno.

Nenazval jsi krkavce nejbídnějšími z ptáků?
Což jejich hmota a energie jsou jiné nežli naše?
Nežijeme snad pod jedním nebem?
Což jejich krev není stejně rudá?
A ústa jejich růžová?

Žhnoucí myšlenky tak horké že pojí prostor a čas,
podpisují svá nespokojená prorocství.
Naslouchej jejich písním ve vzdušných pásmech
co točí se v nadhlavníku jako nestálé tetování
drah mihotavých světél.

Jsem já snad pouhým svědkem oné zrady?
A kde jsi ty cos k vidění stvořena byla?
A jak je možné, že přede mnou ses skryla?
Jsou tu snad úlomky co k celku krok tvůj vedou?

Kdybych znal tvá jména, povolal bych tě bys stála po mém
boku
a uchopil tě za ruce tak něžně, že bys mě nezahlédla,
a cítila jenom teplo času plynutí
a chvění ve tvých zádech co do pláče tě nutí.

Prostor je zakřivený a tak se musím ohnout.
Čas je osou a tak jej musím přestředit.
Na energii, síle nesmrtelné, musím se vězt.
A hmotu tak nelítostnou odmítám nechat zradit

A tak se nahý postavím síle větrů
a žádám je by vyřezaly ostrov v mojí duši
na tvoji počest kdož stojíš u mě v tichu.
Osamocený, žiji na ostrově tom jist si pouze jedním:
že co se prostoru, času, energie a hmoty dotýká, na ničem
nezáleží.
A přesto když pomyslím na tebe v koutě s pavučinou,
uhnížděnou bez křídel
jako sémě zasazené pod mrtvým pařezem stromu,
vím, že pozoruješ
s novými divokými galaxiemi v tvé hrudi.
Vím, že nasloucháš
výkřikům zpod víček usmívajícím se nemotornou vírou.
Vše co od tebe žádám je bys občas hodila mi lano
bych mohl cítit neměnnost tvého srdce.
Toť vše co potřebuji když na ničem už nesejde

Afterwards. (Chamber 17)

I've set loose the guards that stand before my door.
I've let cells collide in suicide until they take me.
If there were stories left to tell I would hear them.

Behind the waterfalls of channeled panic
spilling their prideful progeny I can stay hidden in the
noise.

Being invisible has its cameo rewards.
It also keeps visible the durable lifeform
murmuring beneath the wickedness.
This is truly the only creature I care to know,
with luminous ways of sweet generosity that suffers
in the untelling universe of the unlistening ear.

When I am found out-after I am gone-by a stranger's
heart whose drill bit is not dulled by impersonation,
I will open eyes, peel away skin, awaken the heart's coma.
I will set aside the costumed figure and redress the host
so its image can be seen in mirrors I set forth
with words bugged by God.
When these words are spoken,
another ear is listening on the other side
beaming understanding like lasers their neutral light.

The common grave of courage holds us all
in the portal of singularity,
the God-trail of rebeginning.

Somehow, so seldom, words and images
thrust their meaning into heaven and conquer time.
But when they do,
they become the abracadabra of the sacred moment.
The pantomime of the public's deepest longing.

Afterwards, the improbable eyelid glances open,
the skin folds away,
and the heroic eye awakens and remains alert.
Afterwards, the words eat the flesh and leave behind
the indigestible bitterness.
The emotional corpse shed,
an insoluble loneliness.
The cast of separation.

Poté

Dal jsem rozchod strážím stojícím před mými dveřmi.
Nechal jsem buňky jejich sebevraždám, než mne udolají.
Kdyby zbývaly nevyřčené příběhy, tak bych je slyšel.

Za vodopády soustředěné paniky,
které chrlí své povýšené plody smím zůstat ve skrytu
hluku.

Být neviditelným má své drobné klady.
Odkrývá to i neměnnou formu života
zurčící zpod bezbožnosti.

Toto je vskutku jediná bytost kterou toužím znát,
se zářivými móresy sladké šlechtnosti trpící
v bezeslovném všehomíru neslyšících uší.

Až budu nalezen-poté co odejdu-srdcem cizincovým,
jehož neúnavný tlukot není otupen převleky,
otevřu oči, strhnu svoji slupku a probudím své srdce z
komatu.

Odstrčím tu zmaškařenou figurínu a stanu se hostitelem,
aby její obraz byl vidět v zrcadlech co nastavím
se slovy jimž naslouchá Bůh.

Jakmile jsou vyřčena,
jiné ucho naslouchá druhou stranou
a září pochopením jak laserů neutrální svit.

Masový hrob odvahy nás drží všechny
v portálu jedinečnosti,
boží cesty nového počátku.

Nějak a tak zřídka vrhají slova a obrazy
svůj význam k nebesům a dobývají čas.
Leč když tak učiní,
stanou se magickou formulí posvátného okamžiku.
Pantomimou nejtajnějších tužeb publika.

Poté se otevře neočekávané oční víčko,
kůže se odlepi
a heroické oko se probudí a již se nezamhouří
Poté, slova pojídají podstatu a zanechávají netknutou
hořkost nestravitelná.
Předěl citového torza,
stává neřešitelnou osamělostí.
Dlahou oddělení.

Memories Unbound. (Chamber 17)

I have this memory of laying atop
a scaffold of tree limbs
staring out to the black, summer blanket
that warms the night air.
I can smell cedar burning in the distance
and hear muted voices praying in song and drum.
I cannot lift my body or turn my head.
I am conscious of bone and muscle
but they are not conscious of me.
They are dreaming while I am caught
in a web of exemptible time.

My mind is restless to move on.
To leave this starlit grave site and dance with
my people around huge fires crackling with nervous light.
To join hand with hand to the rhythm of drums
pounding their soft thunder
in monotone commandments to live.

I can only stare up at the sky
watching, listening, waiting
for something to come and set me free
from this mournful site.
To gather me up in arms of mercy
into the oblivion of Heaven's pod.
I listen for the sound of my breath
but only the music of my people can be heard.
I look for the movement of my hands
but only wisps of clouds and crescent light move
against raven's wings.

Sometimes when this memory peeks through
my skin it purges the shoreward view.
It imposes on the known predicament
with a turbulent bliss that bleeds defiance to the order.
There is certain danger in the heritable ways
of my people who send me the chatoyant skin
humbled and circumscribed.
My white appetite leached of earthly rations.
Misplaced to the darshan of the devil,
the very same that maneuvered my people to reservations--
the ward of the damned.
(At least I have no memories of a reservation).

Perhaps it is better to lay upon this mattress of sticks
with my wardrobe of feathers and skins
chanting in the wind.
Perhaps it would be better still
to be set atop the cry shed and burned
so prodigal memories would have
no home to return to.

I have this memory of escaping the pale hand
of my master that feeds me scraps of lies and moldy bread.
My skin yearns for lightness,
but it is the rope that obliges.

Nespoutané vzpomínky.

Vzpomínám si jak jsem ležel na vrcholu
pódia údů stromů
upřeně jsem hleděl na černou letní klenbu,
která otepluje noční povětrí.
Cítím v dáli doutnající cedrové dřevo
a slyším tlumené hlasy pějící modlitbu za zvuku bubnů.
Nemohu se zvednout ani pohnout hlavou.
Vnímám svaly a kosti,
ale ony nevnímají mne.
Oddávají se snění, zatímco já jsem uvízl
v síti vyňatého času.

Moje mysl nemá stání,
aby opustila hvězdami osvětlené pohřebiště a tančila s
mým lidem kol zapálených hranic pukajících neposedným
světlem.
Aby se ruku v ruce poddala rytmu bubnů
a uzavřela jejich něžné hřmění
do monotónních příkázání k životu.

Smím jen hledět vzhůru do nebe,
sledovat, naslouchat, čekat
na něco, co přijde a vyvede mne
z této truchlivé pláně.
Pozvedne mne milosrdnou dlaní
do zapomnění nebeské schrány.
Naslouchám svému dechu,
leč slyším jen hudbu svého lidu.
Pídím se po pohybu svých rukou,
ale vnímám jenom shluky mraků a rostoucí světlo shůry
proti křídům krkavců.

Někdy když vzpomínky prohlédnou mou kůži,
zobrazují výhled směrem k pobřeží.
Skládá ruce za známé okamžiky
s nespoutaným blahem nasávajícím výzvu řádu.
Je jisté nebezpečí v dědictví mého lidu
které mi sesílá všemi barvami hrající slupku
pokořenou a vymezenou.
Můj bílý apetit zbavený pozemských dávek.
Onen ztracený prožitek d'ábla,
ten naprosto stejný počin, jenž posléze přivedl můj lid do
rezervací--
okresu zatracených.
(Alespoň já již nevím, co rezervace jsou.)

Je možná lepší spočinout na této matraci klacků
s mým oděvem z peří a kůži-slupek
zpívajícím ve větru.
Snad by bylo i lepší
být vsazen na hranici a spálen,
aby rozmařilé myšlenky neměly
žádného místa k návratu.

Vzpomínám si jak jsem unikl pobledlé ruce
svého pána, která mě krmí úlomky lží a skývami
plesnivého chleba.
Má kůže touží po světle,
leč je tu lano které váže.

I have this memory of holding yellow fingers,
large and round, dripping with ancient legacies.
Of seeing the rounded belly of Buddha
smiling underneath a pastoral face
in temples that lean against a tempest sky.

I have this memory of dreaming to fly.
Stretching out wings that are newly attached
with string-like permanence
only to fall in the blunted arms of obscurity.

I have this memory of seeing my face in a mirror
that reflects a stranger's mind and soul.
Knowing it to be mine, I looked away
afraid it would become me alone.
I am patchwork memories searching for a nucleus.
I am lost words echoing in still canyons.
I am a light wave that found itself
darting to earth unsheathed seeking cover
in human skin.

Vzpomínám si na chápavé zažloutlé prsty,
oblé a velké, oplývající starodávným dědictvím.
Vizí oblého břichu Budhova
jenž usmívá se pod poklidným úsměvem
v chrámech jež kloní se k bouřnému nebi.

Vzpomínám si na své létající sny.
Na rozeplnutí nově zrozených křídel
s neměnností pružin
směrem k pádu do zesláblých paží temnoty.

Vzpomínám si na svoji tvář v zrcadle,
která odráží smýšlení a duše jiných.
A že měla být má, odvrátil jsem zrak
ve strachu, že by se mohla stát mojí.
Jsem mozaikou vzpomínek hledajících původ.
Jsem ztracenými slovy s ozvěnou v tichých kaňonech.
Jsem sebou nalezenou vlnou světla,
která vyrazila k Zemi nechráněná za úkrytem
v lidské kůži.

Final Dream. (Chamber 18)

Strike the flint that burns
a lonely world
and opens blessed lovers
to the golden grave of earth's flame.

Listen to the incantation
of raindrops as they pass from gray clouds
to our mother's doorstep.
Dreams of miracles yet to come
harbor in their watery husks.

Stand before this cage
splashed with beauty and stealth
and arranged with locks that have grown frail.
A simple breath
and all life is joined in the frontier.

Here is the masterpiece of creation
that has emerged from the unknown
in the depths of a silent Heart.
Here is the laughter sought
among rulers of death.
Here are the brilliant colors of rainbows
among the spilling reds that purge our flock.
Here is the hope of forever
among stone markers that stare through eyelids
released of time.
Here are the songs of endless voices
among the heartless dance of invisible power.

There is an evening bell that chimes
a melody so pure
even mountains weep
and angels lean to listen.
There is a murmur of hope that sweeps
aside the downcast eyes of hungry souls.

It is the fragrance of God
writing poems upon the deep blue sky
with pin-pricks of light and a sleepless moon.
It is the calling to souls
lost in the forest of a single world
to be cast, forged, and made ready
for the final dream.

Poslední sen

Křísni kamínkem jenž spálí
osamělý svět
a otevře požehnané milence
zlatému hrobu pozemského plamene.

Naslouchej zaklínání
dešťových kapek padajícím ze šedivých mračen
na matčin práh.
Sny o zázrací, jež mají ještě přijít
kotví ve svých šťavnatých luscích.

Postůj před tou klecí
zmáčenou krásou a tajemstvím
a opásanou zámky zkřehlými věkem.
Jediný dech
a všechn život na pomezí se spojí.

Stojí zde veledílo stvoření,
jenž vynořilo se z neznáma
hlubin nehlučného Srdce.
Je zde smích hledaný
prostřed vládců smrti.
Jsou zde zářivé barvy duhy
prostřed zurčících šarlatů, jež čistí naše stádo.
Je zde věčná naděje
prostřed kamenných značkám hledících skrze víčka
zprostředná času.
Jsou zde písně nekonečných hlasů
prostřed tance neviditelné síly nemající slitování.

Je tu zvon klekání, jenž vyhrává
nápěv tak čistý,
že i hory pláčou
a andělé se sklání ku poslechu.
Je tu šepot naděje jenž rozhrnuje
do stran sklopené zraky hladových duší.

Je to Boží vůně
píšící básně na temně modré nebe
s tečkami světla a ostrážitým měsícem.
Je to zvolání k duším
ztraceným v pralese jediného světa
by byly odlity, ukuty a připraveny
na poslední sen.

Transparent Things. (Chamber 18)

There it is then, my open wound,
eager for forgiveness.
It comes with age like brown spots and silver hair.
Shouldn't age bring more than different colors
to adorn the body?
I think it was meant to.
It just forgot.
Old age does that you know.
Too many things to remember here.
Both worlds demanding so much,
one to learn, one to remember.

If there was silence in these waters
my wound would dance open
and separate itself from all attackers.
Even this body.
It would look at you
in the orphaning light, diminished of features,
and lead you away to its place of sorrow.
It would ask you to lie down beside it
and wave goodbye
to the coiled currents that tug and pull
to separate us from ourselves.
It would hold your hands,
so masterful in their wisdom,
so mindful of their glory
that it would disappear inside.
In the future, someone,
a friend perhaps, would
read your palm and notice
a small line veering off in a ragged ambush.
Unchained from the rest
of your palm's symmetry.
A lonely fragment waving goodbye
to everything between us.

There it is then, my prayer for you
to close this wound
and draw the shades around us.
Deep, black solitude enfolding us,
the kind found only in caves
that have shut out light for the growing of delicate,
transparent things.

Průhledné věci

Tak tu je moje otevřená rána
dychtící po odpuštění.
Přichází s věkem jako hnědé skvrny a stříbrný vlas.
Nemělo by však stáří přinesti více než odlišné barvy
by bylo tělu ozdobou?
Myslí, že tak to mělo být.
Jen prostě zapomělo.
Stáří se to stává.
Je tu příliš věcí k pamatování.
A oba světy tolik požadují,
jeden by ses učil, druhý abys pamatoval.

Kdyby vládl v těchto vodách klid
má rána by se s tancem otevřela
a s útočníky nic nechtěla by mít.
I těla tohoto.
Vzhlédla by k tobě
v osiřelém světle zbaveném rysů,
a odvedla tě k místu svojich plaček.
Požádala by tě bys k ní ulehnu
a zamávala na rozloučenou
rotujícím proudům co stahují a táhnou
by nás rozdělily od sebe sama.
Vzala by tě za ruce,
tak mistrovské v jejich moudrosti,
tak dbalé v jejich slávě,
že by se uvnitř ztratila.
V budoucnu, někdo,
snad přítel by
četl z tvoji dlaně a povšimnul si
malé čárky odvracející se v obnošeném skrytu.
Odpoutané od zbytku
souměrnosti tvé dlaně.
Osamělý úlomek mávající na rozloučenou
všemu co nás dělí.

Tak to je moje modlitba pro tebe
aby ti onu ránu zavřela
a stáhla závěsy kol nás
obklopivši nás tmavou samotou
co dlí jenom v lůně jeskyň
které vypnuly se světlu, by daly vzrůst jemným,
průhledným věcem.

Easy to Find. (Chamber 19)

I have often looked inside my drawers
without knowing why.
Something called out.
Seek me and you shall find,
but when I obey I'm confounded by memory's fleeting
ways.
Hands immerse and return awkwardly empty
like a runaway child
when no one came after them.

I know there is something I seek
that hides from me so I can't think about what I lack.
It is, however, and this is the point, too damn powerful
to be silent and still.
Besides, I know I lack it because I miss it.

I miss it.
Whatever "it" is.
Whatever I need it to be it is not that.
It can never be anything but what it is.
And so I search in drawers and closets absent of why,
driven like a machine whose switch has been thrown
just because it can.

I miss it.
I wish it could find me.
Maybe I need to stay put long enough for it to do so.
Now there's a switch.
Let the powerful "it" seek me out.
But for how long must I wait?
And how will I recognize it should it find me?

There must be names for this condition that end in phobia.
Damn, I hate that suffix.

It all starts with a sense of wonder and ends in a sense of
emptiness.
God, I wish you could find me here.
I'll tuck myself in a little drawer right out in the open.
I won't bury myself under incidentals.
I'll be right on top.
Easy to find.
Do you need me for anything?
I hope so because I need you for everything.

Snadno k nalezení

Často nahlížím do svých zásuvek
aniž bych věděl proč.
Cosi na mne zavolalo.
Hledej mne a nalezněš,
leč když uposlechnu, jsem zatracen přelétavou letorou své
paměti.
Ruce se vnoří a vynoří nešikovně prázdné
jako dítě utečenec
jenž nikdo nešel hledat.

Vím, že cosi je, cosi co hledám,
co se mi skrývá až nevnímám co mi vlastně schází.
Leč existuje to a v tom momentě je to příliš silné,
abych byl nehybný a v klidu.
Kromě toho vím, že to nemám, neboť se mi po tom stýská.

Stýská se mi po tom.
Ať "to" značí cokoli.
Není to nic, co bych chtěl, aby to bylo.
Nikdy to nemůže být nic jiného než to je.
A tak prohledávám zásuvky a skříně nevěda proč,
hnaný vpřed jako stroj jehož spínač je v poloze zapnuto,
protože to jde.

Stýská se mi po tom.
Kéž by mne to našlo.
Snad musím zůstat a dát tomu dost času.
Nyní je tu spínač.
Kéž mne ono mocné "to" nalezne.
Leč jak dlouho musím ještě sečkat?
A jak to poznám, kdyby mne to našlo?

Ten stav jehož název končí na "fobie" musí mít přece
nějaké jméno.
Zatraceně, jak já tu koncovku nesnáším.

Vše to začíná pocitem zázraku a končí to pocitem
prázdnoty.
Bože, kéž bys mne tu našel.
Složím se do malé zásuvky hned tady na očích.
Neschovám se pod harampádí.
Budu hned nahoře.
Snadno k nalezení.
Potřebuješ mě k něčemu?
Doufám, že ano, neboť ty pro mne jsi vším.

Of Beckoning Places. (Chamber 19)

Of beckoning places
I have never felt more lost.
Nothing invites me onward.
Nothing compels my mouth to speak.
In cave-like ignorance, resembling oblivion,
I am soulless in sleep.
Where are you, beloved?
Do you not think I wait for you?
Do you not understand the crystal heart?
Its facets like mirrors for the clouds
absent of nothing blue.

Invincible heaven with downcast eyes
and burning bullets of victory that peel through flesh
like a hungry ax, why did you follow me?
I need an equal not a slayer.
I need a companion not a ruler.
I need love not commandments.

Of things forgotten
I have never been one.
God seems to find me even in the tumbleweed
when winds howl
and I become the wishbone in the hands
of good and evil.
Why do they seek me out?
What purpose do I serve if I cannot become visible to you?

You know, when they put animals to sleep
children wait outside
as the needle settles the debt of pain and age.
The mother or father write a check and
sign their name twice that day.
They drop a watermark of tears.
They smile for their children
through clenched hearts beating
sideways like a pendulum of time.

And I see all of this and more in myself.
A small animal whose debts are soon to be settled.
Children are already appearing outside
waiting for the smile of parents to reassure.
The signature and watermark
they never see.

Of winter sanctuary I have found only you.
Though I wait for signals to draw me from the cold
into your fire
I know they will come even though I fumble for my key.
Even though my heart is beheaded.
Even though I have only learned division.
I remember you and the light above your door.

Ze všech svůdných míst

Ze všech svůdných míst
nikdy jsem se necítil víc ztracen.
Nic mě vevábí vpřed.
Nic nenutí k řeči moje ústa.
Jeskynní netěčnosti podobné zapomnění,
spím spánek bez duše.
Kde jste moji milovaní?
Myslíte, že na vás čekám?
Cožpak nerozumíte srdce čistému jak křišťál?
Jeho fasety jako zrcadla vystavená mrakům
nepostrádají žádnou modř.

Neporazitelné nebe s očima obrácenýma dolů
a hořící kulky vítězství, jež protínají maso
jako hladová sekera, proč jste mne následovaly?
Potřebuji sobě rovného ne vraha.
Potřebuji společníka a ne vládce.
Zbožňuji lásku a ne příkázání.

Ze všech věcí zapomněných
nikdy jsem nebyl jednou z nich.
Zdá se, že Bůh mne najde i v rozvátém laskavci
za nářku větru
a já se stanu vidličkou z kostí pro přání v rukách
dobra a zla.
Proč mě nachází?
K jakému účelu sloužím když pro tebe jsem stále
neviditelný?

Ty víš, že když utrácejí zvířata
děti čekají venku
když jehla splácí dluhy bolesti a věku.
Matka s otcem vypíší šek a
toho dne se dvakrát podepíší.
Ukane jim vodotisk slzí.
Usmějí se pro své děti
se sevřeným srdce které bije
dostrany jako kyvadlo času.

A to vše a více vidím sám v sobě.
Malé zvířátko, jehož dluhy budou brzy splaceny.
Děti se již sroccují venku
a čekají na uklidňující úsměv rodičů.
Jen ten podpis a vodotisk
nikdy nezahlednou.

Z útočišť na zimu jsem našel jen tebe.
Ačkoli očekávám znamení, jenž povolá mě z chladu
do tvého žáru.
Jsem si jist, že se dostaví i přesto, že šmátrám po svém
klíči.
I přesto, že mé srdce je s'áto.
I přesto, že jsem se naučil jen dělit.
Vzpomínám si na tebe a světlo nad tvými dveřmi.

Bullets and Light. (Chamber 20)

I am adrift tonight
as though a privilege denied
is the passageway to keep body and soul together.
You have kept so much at bay
I wonder if your enchantment is to tame passion.
Cornered by your savage artillery
you sling your bullets like schools of fish
darting to a feast,
and I surge ahead tired of being the food.
When I look back
I can see fragments of you
hiding in the underbrush,
stubborn remnants of your vanished heart.
I can still love them.
I can still hold their fragile nerves
clustered with a welder's tongue
seething light as pure as any ever beheld.

Perhaps I drift away because of the chasm I see.
Bullets and light.
How strange bedfellows can be.
But you will never confess
nor shed your doubt of me.
I will always remain an enigma hurling itself
like litter across your absolute path.
A sudden shaft of light that begets a deep shadow
that temporarily blinds.

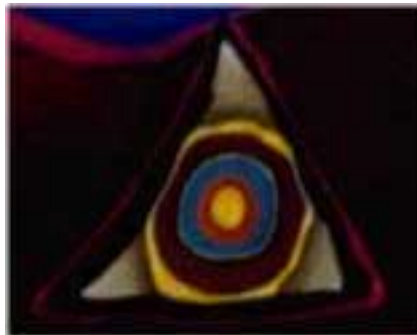
Hope-stirred eyes have always sought to steal
you from the simian nature that collects at your feet
and pulls at you like derelict children.
My unearthly hunger drew me away from you,
even against my will, or at least my conscious will.
There was always something calculating
the distance between us.
Some cosmic abacus shuffling sums
of bullets and light
looking for the ledger's balance,
but never quite locating its exact frequency.

Kulky a světlo

Dnes v noci jsem rozerván
jakoby mi byla odepřena výsada
zachování jednoty mého těla s duší.
Tolik jsi udržela pod vládou své uzdy
a mě jímá, zda tvým kouzlem je krocení vášní.
Zahnána do rohu palbou vlastních zbraní
metáš své kulky jako hejna ryb
vrhajících se za obživou,
a já se hrnu vpřed jsa znuděn býti něčí stravou.
Když pohlížím zpět
vidím tvoji tříšť
skrytou v spleti keřů,
tvrdohlavé zlomky tvého ztraceného srdce.
Stále je mohu milovat.
Stále mohu uzmut jejich křehké nervy
pospájené jazykem svářecí lampy
dřtící nejčistší světlo co svět kdy spatřil.

Snad prchám kvůli strži, co mé oči shledly.
Kulky a světlo.
Co vše podivného se druhům může stát.
Leč ty se nikdy nepřiznáš
a nikdy neodložíš své pochyby o mně.
Já tak navždy zůstanu hádankou co jak smetí
přelétá tvou dráhu absolutna.
Náhlym kuželem světla, jenž splodí hloubi stínu,
která načas oslepí.

Nadějí rozhybané oči vždy dumaly jak tě uloupit
z opičího naturelu, jenž se kupí kol tvých nohou
a vztahuje k tobě paže jako osiřelá dítko.
Můj nepozemský hlad mě od tebe odvedl,
dokonce i proti mé vůli, alespoň té pramenící z vědomí.
Vždy tu bylo něco, jenž počítalo
vzdálenosti mezi námi.
Vesmírné počítadlo, které míchá poměr
kulek a světla
hledá rovnováhu má dáti-dal,
leč nikdy nenachází ten správný poměr sil.

The Nature of Angels. (Chamber 20)

Midnight in the desert and all is well.
I told myself so and so it is,
or it is not,
I haven't quite decided yet.
Never mind the coyotes' howl or
the shrinking light.
Holiness claims my tired eyes
as I return the stare of stars.
They seem restless, but maybe they're
just ink blots and I'm the one who's really restless.

There is something here that reveals me.
In its own abundance I am absent.
So I shouted at the desert spirits,
tell me your secrets or I will tell you my sorrows.

The spirits lined up quickly then.
Wings fluttering. Hearts astir.
I heard many voices become one
and it spoke to the leafless sky
as a tenet to earth.

We hold no secrets.
We are simply windows to your future.
Which is now and which is then
is the question we answer.
But you ask the question.
If there is a secret we hold
it is nothing emboldened by words
or we would commonly speak.

I turned to the voice,
what wisdom is there in that?
If words can't express your secret wisdom,
then I am deaf and you are mute and we are blind.
At least I can speak my sorrows.

Again the wings fluttered
and the voices stirred hoping the sorrow would not spill
like blood upon the desert.

But there were no more sounds
save the coyote and the owl.
And then a strange resolution suffused my sight.
I felt a presence like an enormous angel
carved of stone was placed behind me.
I couldn't turn for fear its loss would spill my sorrow.
But the swelling presence was too powerful to ignore
so I turned around to confront it,
and there stood a trickster coyote
looking at me with glass eyes painting my fire, sniffing my
fear,
and drawing my sorrow away in intimacy.
And I understood the nature of angels.

Přirozenost andělů

Půlnoc v poušti a vše je jak má být.
Tak jsem si řekl a tak jest,
nebo není,
ještě jsem se zcela nerozhodnul.
A co sejde na kojotím vytí či
mizejícím světle.
Svatost se hlásí k právu na mé unavené oči
když oplácím hvězdám jejich pohledy.
Zdají se být neklidné, leč třeba jsou
jen kapénkami inkoustu a tím neklidným jsem já.

Je tu něco, co mne vyškrtává z počtu.
Cosi, v jehož přemíře já scházím.
A tak jsem zvolal k duchům pouště,
by vyhradili svá tajemství neb zaplavím je svým žalem.

Vtom duchové se rychle seřadili.
Třepotajíc křídly, srdce bušící.
Slyšel jsem škálu hlasů jak sloučila se v jeden
jenž promluvil k opadanému nebi
jako dogma k zemi.

Neskrýváme žádná tajemství.
Jsem jen okny do tvé budoucnosti.
A co je teď a co je pak
je otázkou již zodpovíme my.
Leč tys ji položil.
A pokud máme tajemství,
není to nic co slova mohou sdělit
neb jinak bychom dávno promluvili.

Otočil jsem se k hlasu,
co za moudrost v tom má být?
Když slova nevyjádří vyší moudrost tajnou,
pak já jsem hlušec, vy němí a dohromady slepí jsme.
Já alespoň své stesky umím říct.

Znovu se křídla třepotala
a hlasy se rozčeřily v doufání, že stesky mé se nevyřinou
jako krev na pouště tvář.

A již žádné další zvuky
krom kojotů a výrů.
A potom jen divné zjevení zalilo můj zrak.
Pojal jsem pocit, jakoby obří anděl
do skály vytesaný se objevil v mých zádech.
Nehnul ve strachu, že jeho zmizení by rozlilo můj žal.
Přítomnost ona byla příliš mocná, než abych ji přehlédl,
a tak otočil jsem se k ní tváří v tvář
a stál tam kojot šprýmař
pozoroval mne skelným zrakem, maloval můj oheň,
zavěťřil můj strach
a diskrétně mi vysával můj žal.
Tak jsem pochopil přirozenost andělů.

Dream Wanderer. (Chamber 21)

Intoxicated with children's thoughts
I wonder,
why are souls so deep and men so blind?
How can souls be eclipsed
by such tiny minds?
Do we love the damp passageways of Hell?
Where every drop of pale water
that falls from the cavern walls
is unwashed music etched in silence...

My favored dreams have disappeared
astride the backs of eagles.
With wings sweeping downward, lifting upward,
they are carried away like finespun, elegant seeds
on a crystalline wind.
Without them
I am divinely barren
like an empty vessel denied its purpose.
I can only stare into the silence
ever listening for heaven's murmur.
Knowing that behind the darkening mist
angels are building shelters for human innocence.
Shelters torn from something dark
and gravely wounded.
Havens resistant to all disease.

I thought I was endowed
with a promised beauty
that would free the neglected dreams of a demigod.
That would untie their feeble knots
and release them into light's caress.
But the glorious reins
that had once been mine,
tattered and stained with blood,
have slipped from my hands in disuse
as a web abandoned to a ghostly wind.
I can still reach them.
I can feel their shadow across my hands.
Their power, like an electric storm
wandering aimlessly without fuel,
soon to be exhausted.

This piece of paper
is torn from something dark
and gravely wounded.

It is the mirror I hold up to the blackened sky.
A devious sacrifice.
Leaping from star to star
my eyes weave a constellation.
My thoughts in search of the endless motherload.
My heart listening for the sound
of unstained children dreaming.

The dream wanderer looks back at me.
Calls my name in a whispered voice.
Beckons me with an outstretched wing.

"Fly! Your favored dreams await you!"

The voice boomed like thunder swearing.

Tulák po snech

Nakažen myšlenkami dětí
se podivují,
proč jsou duše tak hluboko a lidé tak slepí?
Jak mohou být duše zastíněny
trpasličí myslí?
Milujeme snad zatuchlé koridory pekel?
Kde každá krůpěj vody bezbarvé
jenž kane ze zdí jeskyně
je neumytou hudbou vyleptanou do ticha...

Mé oblíbené sny se zatoulaly
sedíce na hřbetech orlů.
S křídly bijícími dolů, zvednutými vzhůru zase,
se nesou do dále jako jemně upředené elegantní sémě
unášené křišťálově čistým větrem.
Bez nich
jsem božsky prázdný
jako prázdná nádoba, již upřeli její mok.
Mohu jen hledět do ticha
navěky naslouchaje nebeskému šepotu.
Věda, že za tmícím se oparem
andělé staví skryše lidské nevinnosti.
Skrýše natrhané z temnoty
a vážně poraněné.
Nebesa imunní všem nemocem a zlům.

Myslel jsem, že jsem obdařen
zaslíbenou krásou,
jenž osvobodí zanedbané polobožské sny.
Jenž rozmotají jejich povolené uzly
a vypustí je ke světlu pohlazení.
Leč ony skvělé otěže,
jež kdysi byly mými,
potrhané a umáčené krví,
mi vyklouzly v nečinnosti z rukou
jako pavučina, zanechaná přízračnému větru.
Stále je mám nadosah.
Cítím jejich stíny ve svých dlaních.
Jejich energii elektrické bouře
bezcílně se toulající nemaje paliva,
spějící k brzkému zániku.

Tento kousek papíru
jest utržen z čehosi temného
a těžce poraněn.

Je zrcadlem, jenž obracím ke zčernalému nebi.
Zmatečná to oběť.
Skákající od hvězdy k hvězdě
mé oči tkají souhvězdí.
Mé myšlenky hledají nekonečný mateční žílu.
Mé srdce naslouchá zvuku
neposkvrněných dětských snů.

Tulák po snech na mne ohlíží se zpět.
Ztišeným hlasem volá moje jméno.
Vábí mne rozpjatými křídly.

"Leť! Tvůj oblíbený sen tě čeká!"

Hlas zaburácel jako hřmění hromů.

My wings trembled with forbidden power
as they searched the wind's current
for signs of release.
Currents that would carry me
to the high branches of trees
suckling the sun in fields beyond my kingdom.

In a moment's interlude
I unfolded my wings and vaulted skyward,
into the blue vestibule.
Sheer speed.
Rivers beneath were brown veins
swollen on earth's legs,
or savage cuts that bled green.
The sun sliced holes in the clouds
with tender spears of crimson light.
The moon was rising in the eastern sky-
an oyster shell
pitted by time.
Lonely winds would rush by
searching for an outpost of stillness.
The earthen dungeon
peered up at me with contempt
like a nursemaid relieved of her duty.

I forgot the ground.
I canceled gravity.
Balanced against aboriginal hopes and fears
I became the shaman who dances
in the spirit waters of ancestors
plucking words and meanings from the cumbrous air.

I thought only of the dream wanderer...
the holy wind that rekindles
my exquisite longing for raw truth.

To seize it like medicine
in a sleepless fever hoping to be healed.
The halcyon spire!
The dusty places of purity.

These wings are torn
from something dark and gravely wounded.
They carry me to my favored dreams
and choke the inertia of indifference dead.
Their strength is perfectly matched
to my destination.
One more mile beyond these trees,
I would fall like a fumbled star
into the moat of a starving world.

My favored dreams will wander again.
In time they will soar to trees of a richer kingdom.
My wings will again follow their flight,
track their heartbeat
and build a quilt of a thousand dreams intermingled.
One more turn of the infinite circle.
The dream slate revived.
Navigable-
even in the murky waters
and cloudy skies of the itinerant traveler.
The dream wanderer reveals
(with a flip of the hourglass of heaven),

Má křídla se zachvěla zakázanou silou,
když vyhledávala ve větrných proudech
znamení svobody.
Víry by mne nesly
k vysokým větvím stromů
syťíce slunce v polích pod mým královstvím.

V mezihře okamžiku
jsem roztáhl svá křídla a vzedmul se směrem k obloze,
do modré dvorany.
Pouhopouhá rychlost.
Řeky pode mnou byly hnědé žíly
naběhlé na zemských nohách,
či divoké rány zející zelenou krví.
Slunce prořezalo díry do mraků
útlými oštěpy šarlatových světél.
Měsíc vycházel na východě-
lastura ústřice
vyhlodaná časem.
Osamělé větry by prolétaly kolem
v hledání nejzazší bašty ticha.
Hliněná hradní věž
na mne pohlížela s pohrdáním
jako guvernánka zbavená povinností.

Zapomněl jsem zemi.
Zrušil jsem zemskou tíži.
Opřeny o primitivní naděje a strachy,
stal jsem se šamanem, co tančí
v duchovních vodách svých předků
a češe slova a významy z obhroublého vzduchu.

Myslel jsem jen na tuláka po snech...
ten svatý vítr, jenž opět rozdmýchává
moji sžíravou touhu po pravdě.

Bych se jí zmocnil jako léku
v horečnaté nespavosti a touze po uzdravení.
Ten blažený vrchol věže!
Ta zaprášená místa ryzosti.

Ta křídla jsou utržena
z čehosi temného a smrtelně raněného.
Nesou mě k mým oblíbeným snům
a ucpávají netečnost lhostejnosti mrtvých.
Jejich síla je dokonale vyvážená
by dolétly mého cíle.
Ještě jedinou milí za tyto stromy
a zřítíl bych se jako zatoulaná hvězda
do vodního příkopu hladovějícího světa.

Mé oblíbené sny se opět roztoulaly.
Časem, dorostou až stromů bohatšího království.
Má křídla se opět zasvěti jen letu,
budou se řídit svým tepem
a utkají příkrývku z mozaiky tisíce poskládaných snů.
Ještě jedna otáčka nekonečného kruhu.
Vysněný seznam je znovu oživený.
Plavby schopný-
i v potměných vodách
a zamračeném nebi poutníka co nemá stání.
Tulák po snech odhaluje tajemství
(zablesknutím nebeských přesýpacích hodin),

as above
so below.
Create your world and let it go forward
entrusted to the one that is all.
The leavening will prevail.
It is the lesson I learned
with my wings outstretched beneath
the glaring sky.
It is the rawness I seek
untouched by another's polish.

jak nahoře,
tak dole.
Vytvoř si svůj vlastní svět a dej mu příležitost vykročit
s důvěrou v toho, který je jediný.
Důvtip bude slavit triumf.
To je lekce, kterou jsem se naučil
s křídly roztaženými pod
oslnivou oblohou.
Je to neposkvrněnost, co hledám
nedotčená příkrasami jiných.

Forgiver. (Chamber 21)

Last night we talked for hours.
You cried in unstoppable sorrow,
while I felt a presence carve itself into me
source and savior of your dragging earth.
You feel so deeply, your mind barely visible
staring ahead to what the heart already knows.
I see the distance you must heal.
I know your pacing heart bounded by corners
that have been rounded and smoothed
like a polished stone from endless waves.
For all I know you are me in another body,
slots where spirits reach in to throw the light
interpreting dreams.
Prowling for crowns.

Are there ways to find your heart
I haven't found?
You, I will swallow without tasting first.
I don't care the color.
Nothing could warn me away.
Nothing could diminish my love.
And only if I utterly failed
in kinship would you banish me.

Last night, I know I was forgiven.
You gave me that gift unknowing.
I asked for forgiveness
and you said it was unneeded;
time shuffled everything anew and it was its own
forgiver.

But I know everything not there
was felt by you and transformed.
It was given a new life, though inconspicuous,
it wove us together to a simple, white stone
lying on the ground that marks a spot of sorrow.
Beneath, our union, hallowed of tiny bones
beseech us to forgive ourselves
and lean upon our shoulders
in memory of love, not loss.

Blame settles on no one;
mysterious, it moves in the calculus
of God's plan as though no one thought
to refigure the numbers three to two to one.
The shape stays below the stone.
We walk away,
knowing it will resettle
in our limbs
in our bones
in our hearts
in our minds
in our soul.

Ten, jenž odpouští

Minulou noc jsme hodiny hovořili.
Plakala jsi nezadržitelným žalem,
zatímco já jsem cítil, jak se do mne zařezává přítomnost
původce a spasitele tvé vlekoucí se země.
Tvé city jsou hluboké a tvá mysl stěží viditelná
zirájící úporně kupředu na to co srdce dávno ví.
Vnímám vzdálenost již musíš léčit.
Znám tvé srdce uzavřené v koutech
již zaoblených a vyhlazených
jako balvan vyhlazený nekonečným přívalem vln.
Pokud vím, jsi mnou jenom v jiném těle,
se škvírami jimiž duše vrhají dovnitř světlo
ku výkladu snů.
Při lovu za korunou.

Je možné nalézt tvé srdce
jež já jsem nenašel?
Tebe spolýkám bez ochutnání první.
Na barvě nezáleží.
Nic mne neodradí.
Nic nezmenší mou lásku.
A jen kdybych zcela zklamal
ve své přízni, dokázala bys mne zapudit.

Vím, že včera v noci mi bylo odpuštěno.
Ten dar dala jsi mi nevědomky.
Žádal jsem o odpuštění
a tys řekla, že není třeba žádat;
čas znova karty zamíchal a sám sobě
odpustil.

Leč já vím, že ne zcela všechno
jsi pocítila a přeměnila.
Byl mi dán nový život, ač sotva hmatatelný,
uhnětl nás oba v prostý bílý kámen
ležící na zemi-prostý to žalu znak.
Pod ním, naše spojení, posvěcené spleť kůstek
popros nás o smilování sobě samým
a opři se o naše rámě
na paměť lásky, ne ztrát.

Vina nenáleží nikomu;
záhadná, proplovává ve výpočtech
božího plánu jakoby nikdo nepomyslel na to,
že trojky lze změnit ve dvojky a ty pak v jedničky.
Prvotvar dlí stále pod kamenem.
My odcházíme,
vědouce, že se znovu usadí
v našich údech
v našich kostech
v našich srdcích
v našem vědomí
v naší duši.

In the Kindness of Sleep. (Chamber 22)

I visited you last night when you
were sleeping with a child's abandon.
Curled so casual in sheets
inlaid by your beauty.
I held my hand to your face
and touched as gently
as I know how
so you could linger with your dreams.
I heard soft murmurs that only angels make
when they listen to their home.
So I drew my hand away
uneasy that I might wake you
even as gentle as I was.

But you stayed with your dreams
and I watched as they found their way to you
in the kindness of sleep.
And I dreamed that I was an echo of your body
curled beside you like a fortune hunter
who finally found his gold.
I nearly wept at the sound of your breath,
but I stayed quiet as a winter lake, and bit my lip
to ensure I wouldn't be detected.

I didn't want to intrude
so I set my dream aside
and I gently pulled your hand from underneath
the covers to hold.
A hand whose entry into flesh
must have been the lure that brought me here.
And as I hold it
I remember why I came
to feel your pulse
and the beating of your heart in deep slumber.
And I remember why I came in the
kindness of sleep...
to hold your hand, touch your face
and listen to the soft breathing
of an angel,
curled so casual in sheets
inlaid by your beauty.

Ve spánku vlídnosti

Navštívil jsem tě minulou noc když jsi
spala s dětskou bezstarostností.
Nenuceně zachumlaná v peřinách
zdobených tvou krásou.
Přiložil jsem ti ruku k tváři
a dotknul se tak něžně
jak jsem schopen byl
bys mohla dále objímat svůj sen.
Zaslechl jsem lehký šepot jehož jen andělé jsou schopni
když naslouchají svému domovu.
Tak odtáhl jsem ruku
v obavě, že mohl bych tě vzbudit
jakkoli jsem něžný byl.

Ty zůstala jsi ve snech
a já je sledoval jak k tobě zvolna nacházeli cestu
ve spánku vlídnosti.
Zdalo se mi, že ozvěnou jsem tvému tělu,
byl jsem schoulený vedle tebe jako lovec věna,
jenž konečně došel svého bohatství.
Málem jsem zavzlykal při zvuku tvého dechu,
leč zůstal jsem zticha jak zimní jezero a kousal si rty
bych se ujistil, že zůstanu nepovšimnut.

Nechtěl jsem se vtírat
a tak své sny odložil jsem stranou
a zlehka vyprostil tvou ruku zpod pokrývky
bych ji držet směl.
Ruku, jejíž vtělení se v maso
muselo být vnadidlem, jež přivedlo mne sem.
A jak jsem ji tisknul
vzpomněl jsem si proč vlastně jsem přišel
bych cítil tvůj tep
a tlukot tvého srdce z hloubi spánku.
Vzpomněl jsem si proč jsem přišel
ve spánku vlídnosti...
držet tvoji ruku, dotknout se tvé tváře
naslouchat něžnému dechu
jednoho z andělů
zachumlaného do pokrývek
zdobených tvou krásou.

Warm Presence. (Chamber 22)

I once wore an amulet
that guarded against the forceps of humanity.
It kept at bay the phalanx of wolves
that circled me like phantoms of Gethsemane.
Phantoms that even now
replay their mantra like conch shells.
Coaxing me to step out and join the earthly tribe.
To bare my sorrow's spaciousness
like a cottonwood's seed to the wind.

Now I listen and watch for signals.
To emerge a recluse squinting in ambivalence
inscribed to tell what has been held by locks.
It is all devised in the sheath of cable
that connects us to Culture.
The single, black strand that portrays us to God.
The DNA that commands our image
and guides our natural selection of jeans.

Are there whispers of songs flickering
in dark, ominous thunder?
Is there truly a sun behind this wall of monotone clouds
that beats a billion hammers of light?
There are small, flat teeth that weep venom.
There is an inviolate clemency
in the eyes of executioners while their hands toil to kill.
But there is no explanation for
voyeur saints who grieve only with their eyes.
There is only one path to follow
when you connect your hand and eye
and release the phantoms.

This poem is a shadow of my heart
and my heart the shadow of my mind,
which is the shadow of my soul
the shadow of God.
God, a shadow of some unknown, unimaginable
cluster of intelligence where galaxies
are cellular in the universal body.
Are the shadows connected?
Can this vast, unknown cluster reach into this poem
and assemble words that couple at a holy junction?
It is the reason I write.
Though I cannot say this junction has ever
been found (at least by me).

It is more apparent that some unholy hand,
pale from darkness, reaches out and casts its sorrow.
Some lesser shadow or phantom
positions my hand in a lonely outpost
to claim some misplaced illuminance.

The phantom strains to listen for songs as they whisper.
It coordinates with searching eyes.
It peels skin away to touch the soft fruit.
It welds shadows as one.

I dreamed that I found a ransom note written in God's own
hand.
Written so small I could barely read its message, which
said:

Hřejivá přítomnost

Kdysi jsem nosil amulet
jenž mne ochraňoval před kleštěmi lidství.
Držel v šachu šiky vlků
které mne obléhaly jako duchové Getseman.
Duchové, kteří dokonce i teď
omílají své mantry jakoby chřestili do rytmu škeblemi.
Mámí mne bych vyšel a přidal se ke kmeni lidí.
Bych dal na pospas velikost svého žalu
jako topolové sémě hozené do větru.

Teď naslouchám a pátrám po znamení.
Bych odhalil poustevníka s pohledem rozpolcena
předurčeného sdělit, co zámky skrývají.
To vše je obsaženo v pochvě kabelu,
jenž s Kulturou nás pojí.
Ten jediný černý pramen co nás zpodobňuje Bohu.
DNA co udává náš vzhled
a diktuje nám jaké nosit džínsy.

Je tu šepot nápěvů třepotající se
v tom temném, hrozivém hřmotu?
Skutečně existuje slunce skryté za stěnou fádnic mračen
která tlukou miliardou kladiv z plamenů?
Jsou tu drobné, ploché zoubky ronící jed.
Je tu nedotknutelná vlídnost
v očích katů, zatímco jejich ruce chystají se setnout.
Leč není vysvětlení pro
zírající svaté, jejichž zármutek vede jen do očí.
Je jenom jedna cesta kterou se dát
když spojíš ruce a zrak
a vypustíš přízraky.

Tato báseň je stínem vrženým mým srdcem
a mé srdce je stínem mysli mé,
která je stínem duše mojí zas
a ta pak stínem Boha.
Boha, jenž je stínem neznámého, nepředstavitelného
chomáče inteligence, kde galaxie
jsou buňky vesmírného těla.
Jsou stíny propojeny?
Může ten nesmírný, neznámý chomáč mou báseň
prosáknout a sloučit slova kupící se na svatém rozcestí?
Toť důvod proč píši.
Ač nemohu říci, že rozhraní těch cest bylo kdy objeveno
(alespoň já to nedokázal).

Je víc než očividné, že ruka zla,
pobledlá temnotou, vylézá ven a trousí tu svůj žal.
Podružný stín či přelud
vede mou ruku k opuštěné baště
by hlásila se o ztracenou zář.

Přelud se snaží zachytit písně nesené pouhým šepotem.
Drží se směru hledajících očí.
Oloupe slupku by dostal se k sladké dřeni.
Roztaví stíny v jediný velký plát.

Zdálo se mi, že jsem našel zatoulaný vzkaz od Boha psaný
vlastní rukou.
Byl tak droboučký, že jsem stěží chápal jeho poselství,
jenž znělo:

"I have your soul, and unless you deliver--in small, unmarked poems--the sum of your sorrows, you will never see it alive again."

And so I write while something unknown is curling around me, irresistible to my hand, yet unseen. More phantoms from Gethsemane who honor sorrow like professional confessors lost in their despair. I can reach sunflowers the size of moonbeams, but I cannot reach the sum of my sorrows. They elude me like ignescent stars that fall nightly outside my window.

My soul must be nervous.
The ransom is too much to pay
even for a poet who explores the black strand of Culture.

Years ago I found an impression--like snow angels--left in tall grass by some animal, perhaps a deer or bear. When I touched it I felt the warm presence of life, not the cold radiation of crop circles. This warm energy lingers only for a moment but when it is touched it lasts forever. And this is my fear: that the sum of my sorrows will last forever when it is touched, and even though my soul is returned unharmed, I will remember the cold radiation and not the warm presence of life.

Now I weep when children sing
and burrow their warm presence into my heart.
Now I feel God adjourned by the source of shadows.
Now I feel the pull of a bridle,
breaking me like a wild horse turned suddenly submissive.

I cannot fight the phantoms
or control them or turn them away.
They prod at me as if a lava stream should continue on into the cold night air
and never tire of movement.
Never cease its search for the perfect place to be a sculpture.
An anonymous feature of the gray landscape.

If ever I find the sum of my sorrows
I hope it is at the bridgetower where I can see both ways
before I cross over.
Where I can see forgeries like a crisp mirage
and throw off my bridle.

I will need to be wild when I face it.
I will need to look into its unnameable light and unravel all the shadows interlocked like paper dolls
and cut from a multiverse of experience.
To let them surround me
and in one resounding chorus confer their epiphany so I can hand over the ransom and reclaim my soul.

"Mám tvoji duši, a pokud mi nedáš--ve formě malých, básní bez podpisu--výčet svých stesků, už ji nikdy živou nespátíš."

A tak píše zatímco cosi neznámého se kol mého těla ovíjí, nedá to pokoje mé ruce a přec jest neuzřeno. Další přízraky z Getsemanu, jež uctívají žal jako profesionální zpovědníci, ztracení ve vlastním zoufalství. Dosáhnou na slunečnice velikosti měsíčního svitu, leč nedosáhnou na vrchol svých stesků. Unikají mi jako rozjiskřené hvězdy padající za mým oknem každou noc.

Má duše je nepokojná.
Žádané výkupné je příliš drahé
i pro básníka, která probádává oné Kultury černý spojovací pás.

Před lety jsem našel otisk--jako sněžné anděly--zanechaný ve vysoké trávě zvířetem, snad medvědem či laní. Při dotyku jsem cítil hřejivou přítomnost života namísto chladné radiace kruhů v obilí. Ta energie setrvá jen chvíli, leč dotkni se jí a uchová žár svůj navždy. A to je ten důvod obav, že součet mých stesků bude tu se mnou navždy, jakmile jednou dotčen, ač svoji duši budu dávno zpátky mít nezraněnou, budu si stále pamatovat chlad namísto hřejivé přítomnosti žití.

Nyní se rozeštkám, když děti začnou zpívat
a hřejivou přítomnost jejich v svém srdci pochovám.
Nyní cítím Boha odděleného
zdrojem stínů.
Nyní cítím tah uzdy,
vládnoucí mi jak divokému koni,
jenž byl už ochočen.

Nemohu se bit s přeludy
ani je ovládat ani je odehnat.
Doráží na mne jakoby se proud lávy měl stále vlévat do chladného vzduchu noci
a nikdy se neznávit vlastním pohybem.
Neustále hledat dokonalé místo, na němž by se pak stal sochou.
Anonymním rysem zešedlé krajiny.

Jestli kdy naleznu součet všech mých stesků,
doufám, že to bude na věži mostu s výhledem do obou stran předtím než přejdu.
Kde uřím padělky jasně jak fatu morgánu
a odhodím vdál uzdu svou.

Bude mi zapotřebí nalézt své divé já, až tam dojdu.
Bude mi zapotřebí pohlédnout do nepopsatelné záře a rozplést všechny stíny spjaté jak panny z papíru vystřížené z vesmírného chaosu našich zkušeností.
Dovolit jim, by mne obklopily
a jediným zvučným chórem oslovit jejich zjevení bych mohl složit výkupné a svou duši dostat zpět.

When all my sorrows are gathered round
in an unbroken ring I will stare them down.
Behind them waits a second ring,
larger still and far more powerful.
It is the ring of life's warm presence
when sorrows have passed underneath the shadows' source
and transform like the dull chrysalis
that bears iridescent angels.

Až všechny moje stesky budou shromážděny
do spojitého kruhu, já si je prohlédnu.
Za nimi se bude tyčit ještě jeden kruh,
ještě větší a mnohem silnější.
Kruh hřejivé přítomnosti života
když stesky se podplazily pod ztemnělým pramenem všech
stínů
a proměnily se jako nudné kukly,
co dávají zrodu duhovým andělům.

Folded Things. (Chamber 23)

So often I have bared my soul
and spread its wealth around me
relishing its golden hue.
So often there were poems, paintings, music
that flowed in one stream
that held messages that only I could hear.
But I would take them and
fold them into something I hoped others
would also hear.
So often the folded thing
would resonate in solitude
yet escape the touch of another.
So often I would look to you
and hope that you would see and hear
what I have seen and heard.
But the message would waver
and disappear like smoke ascending into air.
So often I have wondered
why there is no one to share these folded things;
as if only I could understand
their solitude.
As if only I could feel their heartbeat
beneath the emptiness in which they sleep.

If all of these are summed
and divided by love
you would know them as your own children.
You would see them as they are.
Yet they are mysteries viewed
as mere elements of time.
So often I have taken these folded things
and left them behind
for others to unfold and wear.
And when I look back
at their clothing they appear like stars
against the persistent blackness.
Like comets dancing to the forbidden music
of another world.
Calling so softly... when it is heard,
the folded things unfold their beauty
and nothing is forbidden again.

Poskládané věci

Tolikrát jsem obnažil svou duši
rozprostřel kolem sebe její bohatství,
liboval si v jejím zlatavém odstínu.
Tak často tu básně, malby, hudba
pluly v jediném proudu,
který nesl poselství, jež jsem jen já mohl uslyšet.
Ale já je brával a
skládal v něco, co, jak jsem doufal,
ostatní také uslyší.
Tak často ta poskládaná věc
zněla v samotě
a přesto unikala doteku jiného.
Tolikrát jsem pohlédl k tobě
a doufal, že ty uvidíš a uslyšíš,
co já viděl a slyšel.
Ale poselství se zatřepotalo
a zmizelo jako kouř stoupající do vzduchu.
Tak často jsem si říkal, proč není nikdo,
kdo by se mnou sdílel tyto poskládané věci;
jako bych jenom já mohl porozumět
jejich samotě.
Jako bych jenom já mohl cítit tlukot jejich srdcí
pod prázdnotou, v níž spí.

Když se všechny sečtou
a vydělí láskou,
znala bys je jako vlastní děti.
Viděla bys je tak, jak jsou.
Přesto jsou to mystéria, viděná
jako pouhé prvky času.
Tak často jsem tyto složené věci bral
a ponechával je jiným,
aby je rozložili a oblékli.
A když pohlédnu zpět
na jejich oděv, jeví se jako hvězdy
proti neodbytné černotě.
Jako komety tančící při zakázané hudbě
jiného světa.
Volají tak slabě ... když to zaslechněš,
poskládané věci rozloží svou krásu
a nic není znovu zakázáno.

Spiral. (Chamber 23)

Inside there is something gnawing
with silken jaws and wax teeth.
It holds me still in pureness
like a circle whose middle is my cage.

While you went away from me
I was ever tightening my circle.
A spiral cut in glass.
A flower's bloom dropping petals.
A winnowed ball of yarn
spilling color.

I see the inside of your thigh
brilliant in its smoothness,
and I spiral ever closer to your edge.
Paper cut touching I burn
bleeding without pain.
How could I spill so easily
without knowing why?

When I hear your voice
there is no quenching this ache
to hold you.
Like one who draws near and then forgets
the story they came to tell,
I circle you waiting for thread's tautness
to draw us ever closer
though I know not how.

The final luxury is the kiss
of your boundless heart.
The final beauty so pure
all else limps behind blissfully in your wake.
Drawing from your shadows
the light of saplings
lurking on the forest floor.

If I could unbutton you,
take your dress down
I would see a map of my universe.
A phantom limb, grown from
my body like wings sprouting from a chrysalis
reaches for you.
It is the hand of clarity
desperate for your skin
so powerfully bidden
as though a shimmering block of light
cut from black velvet,
stood before me.
And all I could do was to reach out
and touch it,
not knowing why,
but utterly unafraid.

Spirála

Uvnitř je něco, co hryže
hedvábnými čelistmi a voskovými zuby.
Drží mě to stále v ryzosti,
jako kruh, jehož střed je má klec.

Zatímco ty jsi ode mne odešla,
já stále utahoval můj kruh.
Spirálu vyřezanou ve skle.
Květ rostliny, z něž opadávají plátky.
Vyčištěné klubko příze,
pouštějící barvu.

Vidím vnitřní stranu tvého stehna,
zářivou ve své hladkosti,
a po spirále se stále přibližuji k tvé hraně.
Dotýkám se ostrou hranou, hořím,
krvácím bez bolesti.
Jak bych se mohl tak snadno rozsypat,
aniž bych věděl proč?

Když slyším tvůj hlas,
není nic, co by utišilo tuto bolestnou touhu
obejmout tě.
Jak ten, kdo se přiblíží a pak zapomene
příběh, který přišel vyprávět.
Obtáčím tě a čekám, až se vlákno napne,
aby nás přitáhlo ještě blíž,
přestože nevím jak.

Posledním přepychem je polibek
tvého bezbřehého srdce.
Poslední krása tak ryzí,
vše ostatní pokulhává pozadu blaženě ve tvých stopách
Čerpá ze tvých stínů
světlo výhonků,
Skrývajících se na podlaze lesa.

Kdybych tě mohl rozepnout,
svléknout tvůj šat,
viděl bych mapu mého vesmíru.
Přízračný úd rostoucí z mého těla,
jako křídla vyrážející z kukly,
se k tobě vzpíná.
Je to ruka jasnosti,
zoufale toužící po tvé kůži
tak mocně přikázaná,
jako kdyby chvějící se kvádr světla,
vyřezaný z černého sametu,
stál přede mnou.
A jediné, co bych mohl udělat, by bylo napřáhnout ruku
a dotknout se ho,
nevěda proč,
ale naprosto bez obav.